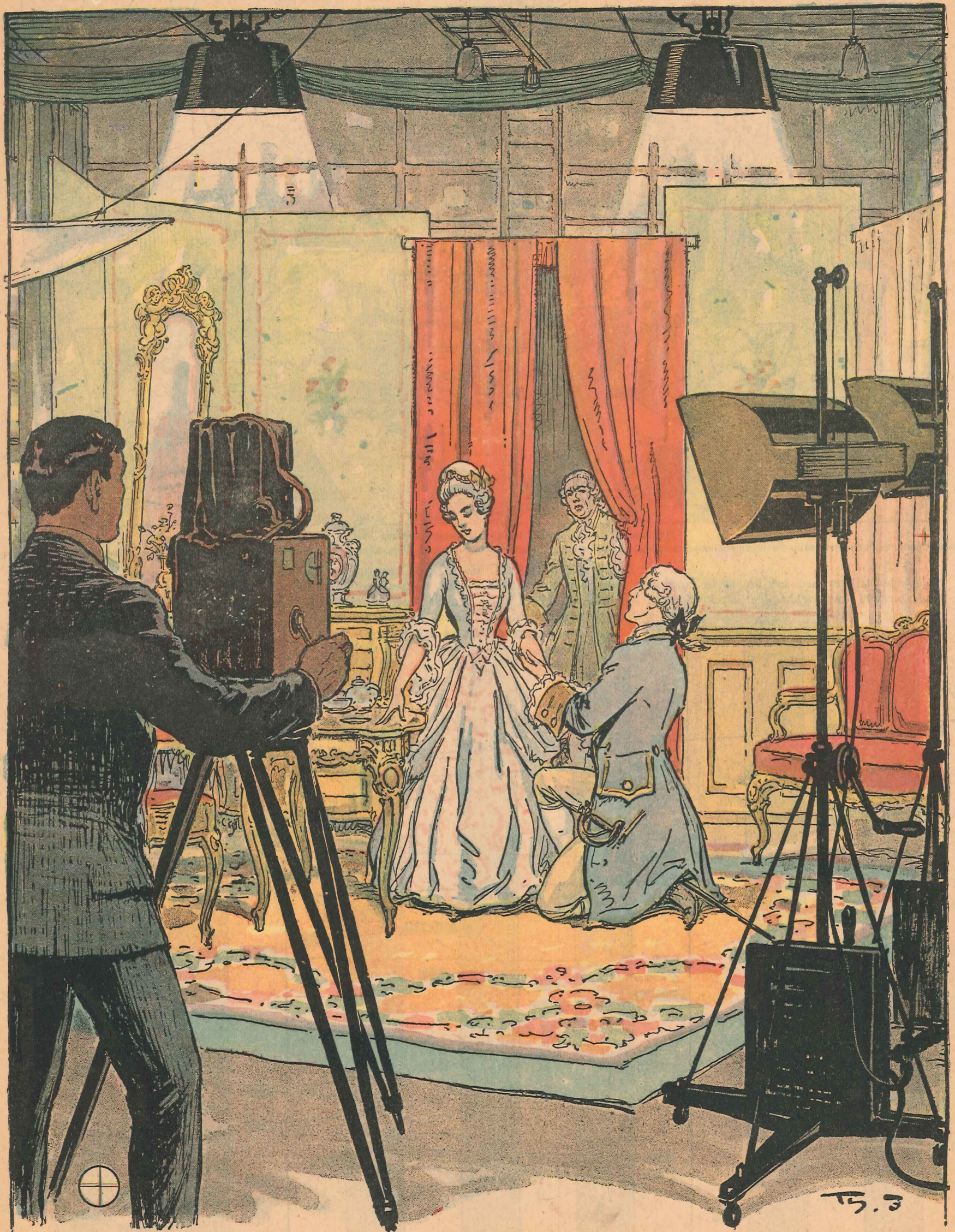
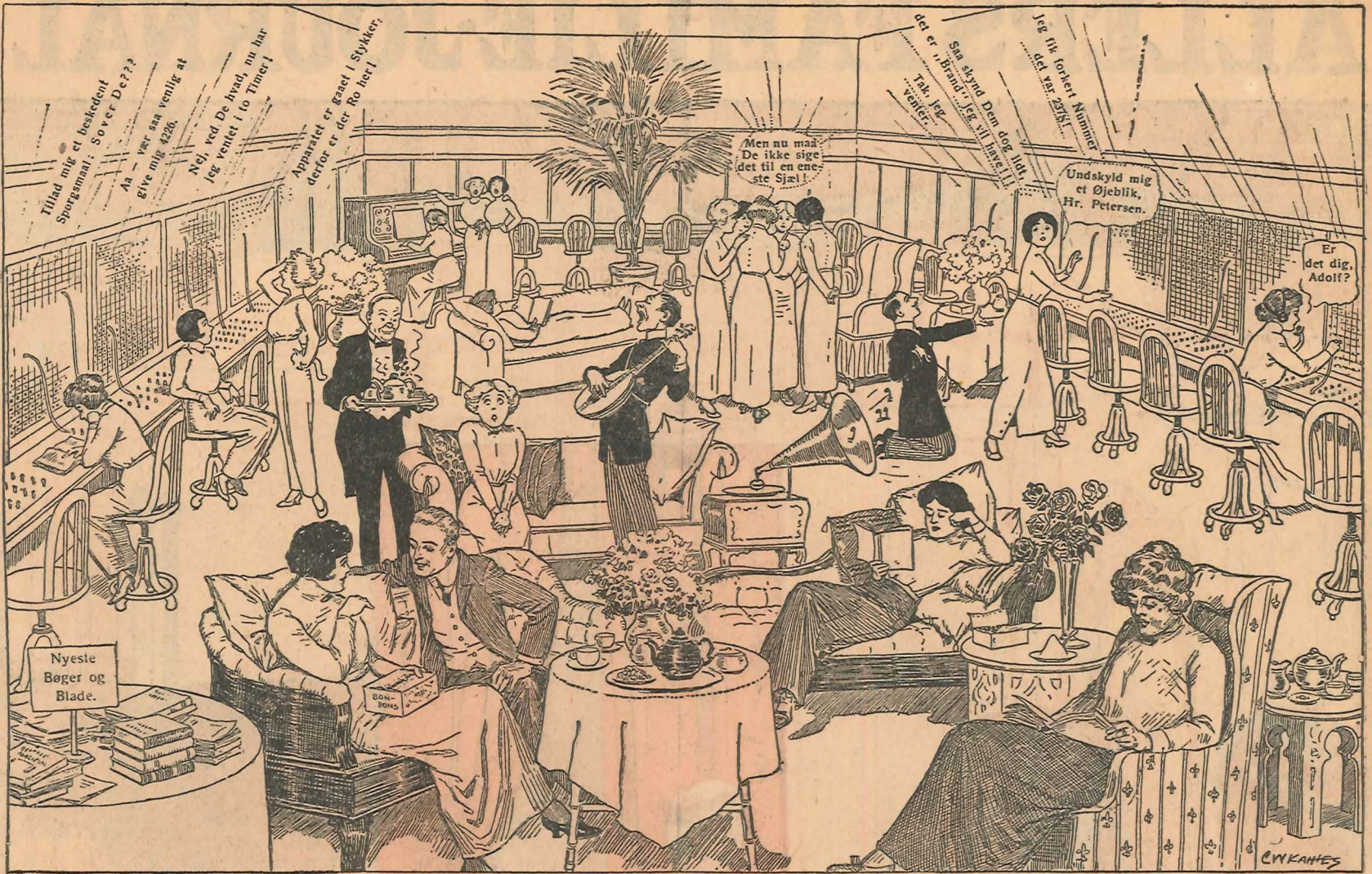

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Bak kulisserne i et filmsteater. — Se side 15—17 og 23.

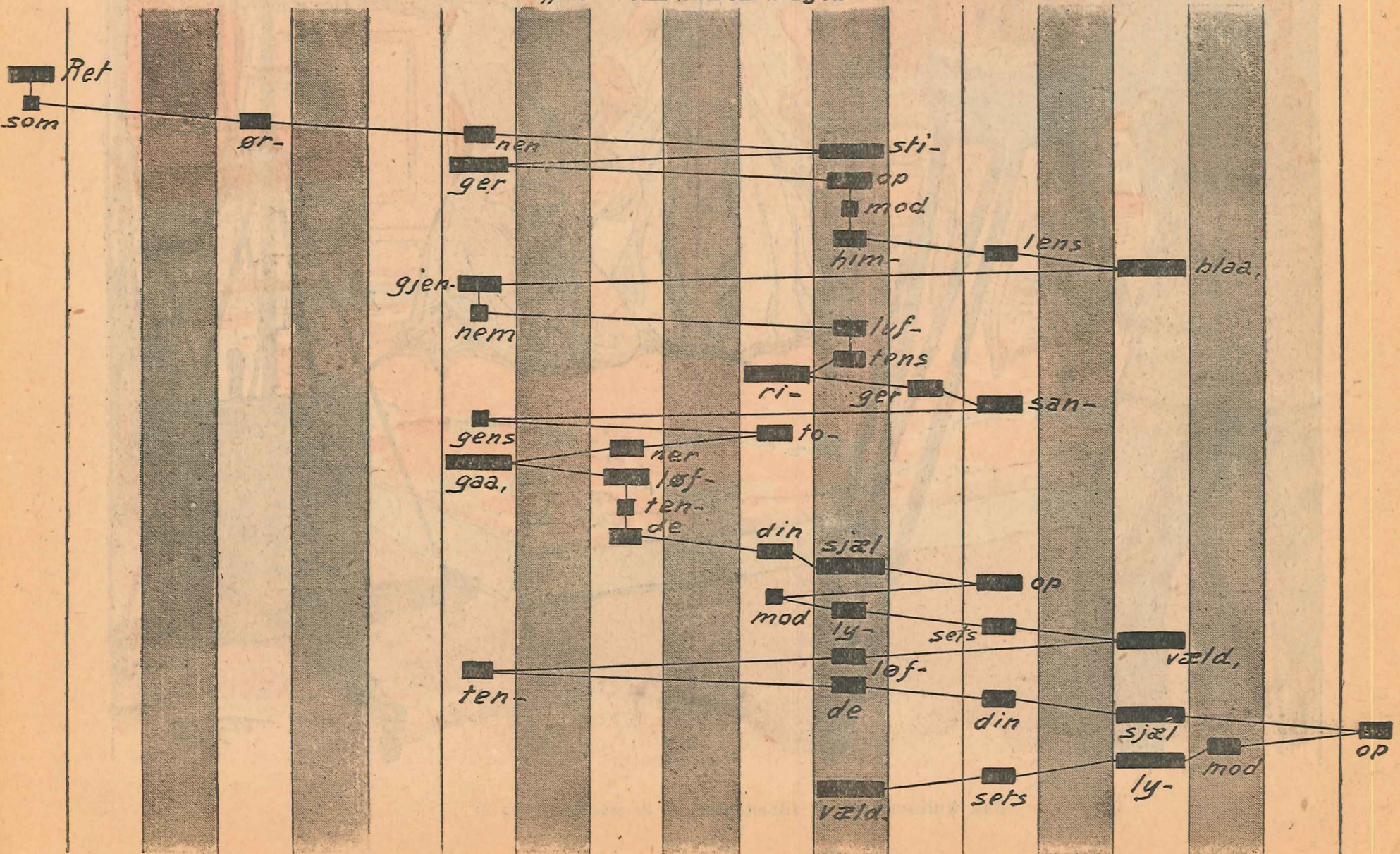

Hvorledes en utilfreds telefonabonnent tænker sig centralen.

Noter for dem som ellers ikke kan spille: (Se vejledningen i nr. 1.)

Notebladet stikkes ned bæk de sorte tangenter, mens den øverste del av det brettes ned baklokke. Følg zikzakstrekken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkefølge, streken angir, og hold tangenten nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smalle, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

„Ret som ørnen stiger“

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal.

10 ere pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 17

27 april 1916.

40. aarg.

(Fot. Forbechs eff.)

Biskop Støylen.

Biskop Bernt Andreas Støylen.

Hvilken kraft, hvilken rik erfaring — en sjælekundskap som faa — en trøster som ingen! Disse begeistrede ord skrev en av kandidaterne ved det praktisk-teologiske seminar om professor Støylen, da han den 19. december 1913 var blit utnævnt til biskop i Kristianssands stift. Uttalelsen kom i forbindelse med en hjertelig beklagelse over professorens fratræden som hovedlærer ved det nævnte seminar og var et utslag av den store hengivenhet, hvormed han omfattedes av sine elever. Den dannet tillike et vidnesbyrd blandt mange andre om den for-tjenstfulde maate, hvorpaa han siden 1902 hadde fylt den betydningsfulde opgave at forberede de teologiske kandidater for prestegjerningen. Var det saaledes end med beklagelse i vide kredse man saa professor Støylen forlate sin lærerstol, blev han paa den anden side ogsaa mottatt med aapne arme og store forventninger som biskop i Kristianssands stift. Begeistret hilstes han velkommen i skriftlige og telegrafiske henvendelser fra prester og lægfolk, lærere og sjøfolk, avholds- og indremissionsfolk m. v. rundt omkring i det store bispedømme, som strækker sig fra Langesundsfjorden i øst til Hauge-sund i vest. Med særlig begeistring mottok man hans utnævnelse i Telemarken, hvor han under sin omtrent otteaarige virksomhet (1894—1902) som bestyrer av Notoddens lærerskole hadde vundet megen popularitet saavel ved sin dypt kristelige personlighet som sin stilling til sprogbevegelsen. Som Ivar Aasens sambygding — han er født paa Sandøy i Søndmøre 1858 — hyl-der nemlig biskop Støylen landsmaalet. Ogsaa inden stiftets talrike kystbefolkning var Bernt Støylens navn allerede ved hans utnævnelse særlig godt anskrevet fra de aar, 1890—1894, han virket som sjømandsprest i Cardiff, der store skarer av norske sjøfolk nød godt av hans forstaaelsesfulde og varmhjertede omsorg. Før han traadte i sjømandsmissionens tjeneste, hadde han nogen lærerrike aar som personellkapellan hos sogneprest E. F. Eckhoff til Johannes menighet i Bergen og som utsending for Lutherstiftelsen, i hvilken sidste egenskap han bereiste store dele av den norske kyst. Støylen har bl. a. ogsaa besøkt de norske kirkesamfund i Amerika, og med iver har han deltatt i foreningslivet herhjemme. En række avholds-, missions- og kirkelige foreninger har i aarenes løp nydt godt av hans dygtighet og indsigt, og han har en betydningsfuld andel i det kirkelige reformarbeide. I en aarrække har Støylen staaet som en av førerne i denne sak, og som medlem av kirkekommissionen har han ydet vektige bidrag til dens fremme.

Biskop Støylen gik vel rustet til sit ansvarsfulde og anstrengende virke som øverste geistlige embedsmand i det utstrakte Kristianssands stift, og næret han end selv paa forhaand nogen betænkelighet ved tanken paa dette embedsdistrikts store omfang — ikke mindre end fire amter med ca. 408,000 mennesker fordelt paa hele 18 provstier og over 100 prestegjæld —, saa har hans store kraft og administrative evne gjort disse betænkeligheter til intet. Med fremragende dygtighet administrerer han sit vidtløftige embede, og rundt omkring i de mange menigheter har hans retlinjede, varmhjertede personlighet og levende interesserte virke i stort og i smaatt forhvert ham en høiagtelse og hengivenhet, som viser at han tilfulde indfrir de forventninger man næret ved hans utnævnelse for vel to aar siden.

Kr. H.

En vild rose.

Av

E. A. Rowland.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„En feiltagelse?“ mumlet hun. „En feiltagelse? Hvad kan det være? Er det noget som er hendt i hans unge dage — noget som kan ødelægge hans liv? Men nei — han sa jo at det ikke var ham som hadde begaaet denne feiltagelse. Hvad kan det være? Den godhjertede dame sukkel dypt. „Og jeg som trodde han var saa lykkelig. Ak, Herre Gud, hvor livet dog er trist! Det kan da vel ikke ha noget at gjøre med Isabel — det barnslige, uskyldige, lille væsen! Naa, jeg vil bare haabe at

han maa komme over det, hvad det saa end er, og at det ikke maa kaste nogen skygge over hans fremtidige liv og lykke. Jeg har saa sikkert haabet paa en lys og lykkelig fremtid for disse to barn. Jeg føler mig altid ung igjen naar jeg tænker paa deres kjærlighetshistorie. Stakkars lille Isabel — hvor lykkelig hun var den aften — og hvor pen hun saa ut! Jeg maa tale med Paul endnu engang og si ham, at hvori denne feiltagelse end bestaar, saa maa han ikke la den gaa ut over Isabel — ikke paa nogen maate — hvad der saa end hænder!“

XV.

Efterat Mary hadde forlatt Paul Hungerford, var hun gaat like op paa sit værelse. Hun satte sig i en stol like ved det aapne vindu og begyndte paa et meget brydsomt og vanskelig arbeide, at prøve paa at samle og ordne sine tanker og forstaa sig selv.

I almindelighet forstod hun klart og helt ut sig selv og sine følelser. Men idag visste hun hverken hvor hun skulde ende eller begynde. Hun var besynderlig oprevet og nervøs. Hendes hjerte banket med hurtige, urolige slag, som om hun hadde sprunget hurtig, og hendes smaa hænder, som laa foldet i hendes fang, skalv synlig. Hun følte sig tilmode som en fin, spæd blomst maatte føle sig tilmode naar et pludselig og uventet vindstøt for henover den og rusket den frem og tilbake.

Mary lænet sig tilbake i stolen og lukket sine øine, men uagtet hun jog bort billedet av en solbeskinnet have med pragtfulde grønne trær og myriader av blomster, kunde hun med sin bedste vilje ikke bortjage billedet av Pauls ansigt eller mindet om hans ord. Det var legemliggjørelsen av kjærligheten, av den virkelige, levende, varme og ømme kjærlighet, der viste sig for hendes øine, og kjærlighet er saa underlig, saa uforstaaelig, saa skjøn for hende. Den hadde aldrig før hat plass i Marys hjerte. Den forblindelse, den vildfarelse der hadde faat hende til at ta det fortvilede skritt for tre aar siden, hadde ikke nogetsomhelst med sand og virkelig kjærlighet.

Med undtagelse av det indtryk Ballastons musik hadde gjort paa Mary, hadde han aldrig vækket nogen varmere følelse i hendes hjerte. Hun hadde tat hans forsvar overfor Isabels hjerteløse angrep paa den unge mand — angrep som Mary hadde anset for helt uretfærdige og meningsløse, og da saa hendes stolte, heftige og ømfindtlige natur møtte den haarde, ubøielige motstand, saa blev resultatet netop det som Hugh Ballaston og Isabel hadde haabet og saa listig og klokt beregnet. Og da hun saa hadde gjort det ulykkelige skritt, da hun forstod hvad hun hadde gjort — da kom den fulde opvaagnen, da indsaa hun fuldt og helt sin avsendige daarskap og forblindelse, da brast alle illusioner og hun følte bare skræk og avsky for sin mand, og rædsel og gru ved tanken paa at hun skulde henslæpe sit liv i samliv med den brutale, tøilesløse usling, der hadde gjort hende til sin hustru. Og da følte Mary med fuld og skrækindjagende tydelighet, hvilken frygtelig feiltagelse hun hadde begaaet, en feiltagelse der næsten kunde kaldes en forbrydelse. Hendes indbildte hengivenhet for Ballaston, hendes tilid til ham og medlidenhet med ham forsvandt i et nu. Hun hadde lært ham at kjende slik som han virkelig var, uten en eneste formildende egenskap, der kunde dække over hans bunduærlige og uhæderlige karakter, uten et spor av mandighet, uten et eneste træk, der kunde gi noget haab for fremtiden. Marys lidelser i disse tre ulykkelige aar kan ikke skildres. Da hun laa paa hospitalet hadde hun saa ofte tænkt,

at hun hadde lært alle de følelser at kjende, som kan bo i det menneskelige hjerte. Hun hadde tømt lidelsens bæger til bunden; der var intet mer for hende at lære, ingen ny lidelse kunde aabenbares for hende.

Saaledes hadde hun tænkt i sin uvidenhets, men nu visste hun som ved et trylleslag, at hun hadde tat feil; hun visste at der endnu gaves en følelse, en lidelse hun ikke kjendte. I hendes sorgfulde hjerte var pludselig en streng blit berørt — en streng som hadde begyndt at dirre med den fineste, skjønneste klang og som vækket en aldrig kjendt følelse av fryd og salighet i hende — en følelse av salig fryd, blandet med skjælvende angst.

Mary reiste sig op og begyndte at gaa frem og tilbake paa en halvt ubevisst, halvt nervøs og febrilsk maate. Hun baade følte sig angst og glad over de følelser der overvældet hende. Hun var tilmode som et menneske der har gaat paa mørke, skumle stier, omgitt av truende skygger til alle sider, og som saa pludselig kommer paa en lys, solbeskinnet vei, hvor solens gyldne straal-er blænder øiet og forvirrer sanserne.

Hun badet sine øine med koldt, friskt vand, men det hjalp hende ikke til at faa samlet sine tanker. Hun var glad over at hun var overlatt til sig selv denne time. Hun maatte tvinge sig til at bli rolig og fattet, før hun gik ind til mr. Massingham for at gjenopta sine pligter; hun maatte gjøre sig umake for at bringe orden i det kaos av tanker som raste i hende. Pludselig grep hun sig i at tænke paa, hvor længe Paul Hungerford skulde bli.

„Der er saa meget jeg gjerne vilde si ham!“ mumlet hun drømmende, mens hun stod ved vinduet og saa ned i haven. „Saa mange, mange ting som jeg bør takke ham for —“ saa rødmet hun pludselig dypt ved at huske paa den sidste aften hun hadde set ham i det malpropre, tarvelige pensionat i Rivington, og hvilken kjærlig omtanke og hensynsfuldhet der hadde drevet ham dit-hen! Hun følte sig ikke krænket over at huske paa den velgjerning han hadde vist hende — hun følte sig ikke sint over eller ilde berørt ved tanken paa hvor meget hun skyldte ham! Den kjærlighet der saa pludselig var kommet til hendes bevissthet, lot hende bare føle glæde over alt hvad han maatte ha lidt for hendes skyld. Hendes eneste sorg var, at hun ikke før hadde visst hvilken trofast ven hun eide i ham. Men mens hun stod her og tænkte over alt dette, dæmret det langsomt op i hende, at hvor inderlig hun end ønsket at si ham alt hvad der laa hende paa hjertet, saa vilde det være bedst og klokkest at tie. Hvis han hadde anset hende for haard og grusom i den sørgelige tid, da han hadde kjendt hende, saa vilde hun gjøre alt hvad der stod i hendes magt for at bøte paa sin stolte tilbakevisen av hans venskap, men det behøvedes ikke at uttrykkes med rene ord. Hun skulde nok finde paa midler til at uttrykke sine følelser uten at saare nogen av dem.

Mary for sammen med et sæt, da mrs. Massingham banket paa døren, og derpaa stak hodet ind av den aapne dør.

„Men hvorfor er De ikke ute i haven?“ spurte den venlige dame. „Kaldet De det at spasere i frisk luft? Har De da slet ingen medlidenhet med os? George Cartwright vil jo rive hodet av os! Kom straks ned — straks, hører De! Nei, bry Dem ikke om mr. Massingham; han er fuldstændig tilfreds nu, da Paul Hungerford er her. Er det ikke en pen, ung mand?“ spurte mrs. Massingham ivrig, idet hun la Marys arm i sin og trak hende med sig nedover trappen.

„Jeg har en stor svakhet for vakre ansig-

ter," vedblev hun, da de var kommet til foden av trappen. „Mens jeg gik paa skolen hadde jeg en veninde, som var den yndigste pike jeg nogensinde har set —“ her stanset mrs. Massingham — „med undtagelse av Dem," tilføiet hun med naturlig likefremhet.

Mary vaaknet op av sine drømme og rødmet dypt.

„Aa, mrs. Massingham —“

„Men vet De, naar jeg ser paa Dem, saa synes jeg virkelig De ligner hende!“

Den brave dame stanset igjen og betraktet Mary skarpt. „Kom med mig herind, saa skal jeg vise Dem Mary Leicesters billede — hvor mange aar er det nu siden det blev tat? Vi var vist dengang unge piker paa seksten aar.“

Mrs. Massingham trak Mary med sig ind i dagligstuen, mens hun uavbrutt snakket og ikke la merke til det pludselige uttrykk av bestyrtelse, der var kommet op i den unge frues ansigt og hadde gjort det ganske blekt.

„Jeg har dette billede borte i mit eget private hjørne, hvor jeg har alle mine skatte," sa mrs. Massingham. „Det er alt-saa meget gammelt og meget blekt, men jeg tror dog De vil kunne se likheten. Aa, der er Paul! Vi vil be ham ogsaa at komme og se paa det. Paul, Paul, kom hit og se paa billedet! Naa, kan De opdage en likhet?“

Paul tok det avblekede, lille fotografi i haanden.

„Hvad mener De?“ spurte mrs. Massingham ivrig. „Ligner ikke mrs. Barnes det billede? Kan De ikke se den paafaldende likhet, Paul?“

Han kastet et blik paa Mary.

„Jo, jeg tror virkelig der er nogen likhet," sa han nølende.

Mary tok billedet ut av hans haand.

„Det er et søtt ansigt," sa hun med skjælvende læber, „og det er ikke fremmed for mig, mrs. Massingham! Jeg har set det mange gange før.“

„Har De set det før?“ Mrs. Massingham snappet efter veiret og satte sig hurtig ned paa den første den bedste stol. „Jeg tror jeg holder paa at gjøre en opdagelse —“ gispethun. „Min veninde, min kjære, elskede veninde, Mary Leicester, blev gift med en Wyndham, som var husarløitnant —“

Det gav et litet sæt i Paul, og han saa op paa mrs. Massingham, men ikke paa Mary, der stod taus et øieblik, likesom uviss om hvad hun skulde gjøre. Saa la hun billedet paa bordet og sa:

„Jeg er datter av Robert og Mary Wyndham. Jeg er ikke enke, mrs. Massingham, mit virkelige navn er Mary Ballaston.“ Men da nu mrs. Massingham reiste sig hurtig for at ta den unge frue i sine arme tilføiet hun hurtig: „Jeg — jeg skal engang — kanskje snart — fortælle Dem hvorfor jeg er her. Min historie er ikke lang, men den har været meget sørgelig. Jeg tror ikke jeg vilde ha fortalt den, hvis ikke synet av min mors velkjendte billede hadde brutt min taushet. Jeg saa dette billede sidste gang da jeg var en lykkelig, sorgløs, ung pike paa Shrapstone — aa, saa lykkelig, saa sorgløs!“

Al den tilbaketrængte kjærlighet i Marys hjerte gav sig luft.

„Har De kjendt min mor, saa har De vist ogsaa kjendt min kjære onkel — Henry Leicester, som har været alt for mig — far og mor i en person. Aa, mrs. Massingham, hvis De nylig har faat nogen efterretning fra ham, vil De saa si mig hvorledes han har det? Jeg — jeg har behandlet ham meget stygt, og vi har ikke set hverandre paa længe. Jeg længter saa efter at høre noget om ham, efterat faa vite hvorledes han har det, skjönt jeg aldrig mer —“

Her svigtet Marys mod og kræfter hende, og hun begyndte pludselig at graate. Det hadde været en saa merkelig og indholdsrik dag; hun følte, at hun ikke kunde orke mer, ikke længer kunde bekjempe sin bevægelse. Hun gav ikke ofte efter for sine taarer, men nu kunde hun ikke holde dem tilbake, nu trillet de nedover hendes kinder. Mrs. Massingham tok den slanke skikkelse i sine armer og trykket den unge frue til sit hjerte.

„Saa De er virkelig Mary Leicesters datter! Hvilken underlig opdagelse! Men jeg visste, jeg følte, at der maatte være en særlig grund for at jeg holdt saa meget av Dem. Paul, gaa ikke — nu er hun allerede roligere — og glem ikke, at hvis den søte Mary er Henry Leicesters niece, saa er hun Isabels kusine, og da blir hun jo ogsaa Deres kusine. De maa bli gode venner med hende, Paul. Kom hit og ta hendes haand. Paul — Paul!“

Men Paul var gaat. Mary gjorde ingen anstrengelse for at løsne sig fra mrs. Massinghams omfavelse. Hun kunde ikke røre sig. Der var kommet en pludselig bitter, skjærende smerte i hendes hjerte, en smerte, som hun, trods alle sorger og lidelser, aldrig før hadde følt.

XVI.

Ved det første blik som Lauri Hungerford kastet paa sin bror, da han kom hjem fra sit besøk hos Massinghams paa Oakdane, saa hun at der maatte ha hendt ham noget meget, meget merkelig. Hun var gaat til stationen for at ta imot ham, denne gang uten ponyvognen, og med en hel flok hunde.

I nogen øieblikke gik bror og søster tause bortover den varme, støvede vei. Paul var bare blit en nat hos Massinghams, skjönt Lauri hadde haabet at han var blit borte flere dage.

„Det vil gjøre ham godt," tænkte hun, da hun sa farvel til ham, „det vil hjelpe ham til at komme til ro," for Lauri visste hvorledes Pauls sindsstemning var som følge av hans forlovelse med Isabel Marston. Hendes blik var skarpt av kjærlighet og medfølelse — og derfor saa Lauri tydelig den forandring, der var foregaat med hendes elskede bror. Hun følte sig saa ængstelig, urolig fra det øieblik, da hun var vendt tilbake fra Whiterock og hadde fundet Isabel ved Pauls sofa som hans forlovede. Skjönt der ikke var vekslet et eneste ord om det mellem bror og søster, følte Lauri sig dog overbevist om, at det skyldtes en eller anden list fra Isabels side, at forlovelsen var fuldbyrdet saa hurtig, og bortset fra den avsky som hendes ærlige, likefremme natur følte for en saadan optræden, fylldtes hendes hjerte med en pludselig vækket mistanke til og uvilje mot denne dukkeagtige, unge pike, der hittil hadde forekommet hende at være legemliggjørelsen av kvindelig skjønhed og ynde. Den sympati og det varme venskap, Lauri hadde følt for miss Marston, forsvandt straks, da hun fik øinene op for den unge pikes sande natur.

Naar hendes tante utgød sig i lovtaler over Pauls tilkommende hustru, lyttet Lauri i taushet, og naar hendes mor, hvis hjerte Isabel ved klokskap og list virkelig hadde vundet, talte varmt og kjærlig om sin tilkommende svigerdatter, tidde Lauri. — Hvad nytted det nu at si noget? Kunde ord — om de end var noksaa veltalende — forandre det som var hendt? Pauls skjæbne var avgjort. Andre kunde jo glæde og fryde sig over denne kjendsgjærning, men hun kunde ikke delta i deres glæde — og da hun ikke kunde hykle, saa foretrak hun at tie.

Isabel Marston var ikke bare ærgerlig og sint over Lauris forandrede væsen, hun var ogsaa litt ræd for hende. Hun var selv saa grænseløs smaalig, sneverhjetert og lavt tænkende, at hun slet ikke kunde forstaa eller sympatisere med Lauris ærlige, høimodige og høisindede natur. De var saa forskjellige som nat og dag. Hun følte sig ogsaa usikker overfor Paul. Hun visste at han foragtet hende, fordi hun hadde proklamert sin forlovelse med ham i et øieblik, da han selv hadde været magtesløs og ikke kunde foreta nogetsomhelst skritt.

Det hadde været og var endnu en meget besynderlig forlovelse. Det unge par var sammen saa sjelden som mulig. Og naar de var alene snakket Paul aldrig til Isabel, undtagen paa en kold, høflig maate, og altid bare om almindelige ting.

Isabel følte sig bedst tilmode hos lady Hungerford, og hun tilbragte det meste av tiden hos hende, naar hun ikke fandt det nødvendig at være paa Shrapstone Court.

Isabel længtet bare efter at sir Ralph skulde dø, saa hun kunde komme til at regjere paa The Hall som lady Hungerford. Saa lovet hun sig megen glæde av at straffe saavel Lauri som Paul for den maate, hvorpaa de behandlet hende.

Hun vilde kanskje ha følt sig mer tilfreds, hvis hun hadde visst hvor megen sorg og ulykke hun allerede hadde bragt ind i Lauri Hungerfords unge liv. Og hvis hun kunde set brorens og søsterens ansigter mens de gik langsomt bortover den støvede vei fra stationen til Birchdale, vilde hun sikkert ha frydet sig over at hun dog hadde magt til at bringe saa megen sorg og uro over disse to, som nu hadde faat øinene op for hendes sande natur.

Men Isabel visste ikke noget om sin forlovedes tilbakekomst. Hun var hos lady Hungerford, og var travelt beskjøftiget med at skrive lange og utførlige ordre til sin modehandlerinde angaaende sine toiletter, og hun følte sig mer lettet end hun kunde si ved tanken paa at Paul i det mindste skulde være borte et par dage. Jo mindre hun saa ham desto sikrere følte hun sig; naar de var alene sammen blev hun altid overvældet av angst for at han skulde bryte det forhadte baand, hvormed hun mot hans vilje hadde bundet ham. Og hvor klok en skuespillerinde hun end var, saa var det dog vanskelig for Isabel alltid at være søt og elskværdig, skjönt hun raste indvendig.

Lauri, som saa meget pen ut i en lyserød vaskekjole, gik længe taus og ventet paa at Paul skulde si noget.

„Mr. Massingham vil gjerne ha en av Megs hvalpe, Lauri," sa han pludselig.

„Det skal han selvfølgelig faa," sa den unge pike straks. „Jeg er saa glad over at den kjære, gamle mand er bedre nu. Det maa ha været en slem tid for mrs. Massingham.“

„Hun har ikke pleiet ham alene," sa Paul.

Lauri saa skarpt paa ham. I hans stemme var der en klang som den unge pike ikke rigtig forstod.

„Nei, jeg vet det," sa hun, uten at røbe noget av det hun tænkte. „Jeg har hørt tale om den elskværdige og nydelige, unge dame som doktor Cartwright —“ Lauri rødmet svakt — „har opdaget et eller andet sted. Mrs. Massinghams brever har været fulde av lovtaler over hende.“

„Hun er kommet fra rekonvalescenthjemmet i Whiterock," sa Paul. Saa tilføiet han hurtig: „Du har set hende, Lauri.“

Lauri stanset midt paa veien, og i samme øieblik stod alle hendes hunde stille og saa forventningsfulde op paa hende.

„Hvad for noget?" utbrøt hun. „Er det den yndige, unge dame som fandt min medaljon? Aa, Paul, hun er aldeles fortryll-

lende! Du vet jo hvor begeistret jeg var for hende. Jeg har saa ofte ønsket at se hende igjen. Jeg syntes jeg aldrig før har set en saa vakker og indtagende kvinde.“ Lauri lo. „Det er saamen intet under at mr. Massingham har været tilfreds med en slik sykepleierske!“

Paul svarte ikke. Lauris oprigtige og uferdulgte beundring fik hans hjerte til at banke, som om Mary selv i sin ynde stod foran hende.

Lauri la ikke merke til hans taushet. Hun snakket videre om alle mulige ting, men saa stanset hun pludselig, for Paul var begyndt at tale paa en underlig hurtig, urolig, febrilsk maate, likesom drevet til det av en indre magt.

„Lauri,“ sa han, „det er noget jeg vil be dig om.“

„Du behøver ikke at be mig to ganger, kjæreste bror,“ sa hans søster blidt, idet hun la sin haand paa hans arm.

„Husker du,“ vedblev Paul hurtig, „husker du at vi engang, da vi var paa Shrapstone, opdaget et gammelt fotografi, der hang i en krok i oberst Leicesters studerværelse?“

„Ja, det husker jeg godt,“ svarte Lauri litt forbauset. „Og jeg husker ogsaa, at da vi spurte oberst Leicester hvem det var, svarte han bare, at det var et billede av hans søster, og forte saa samtalen hen paa andre ting. Senere har jeg spurt Isabel om det —“

„Hvad sa hun?“ spurte Paul ivrig.

I dette øieblik vilde han prøve sin forlovede; han vilde vite om den historie hun hadde fortalt ham om aarsaken til hendes onkels alvorlige og triste utseende, var likesaa sand som alle de haarde, grusomme ting hun hadde fortalt om Mary.

Han hadde bare hørt paa alt med et halvt øre, men han husket alt hvad Mrs. Massingham hadde fortalt ham den foregaaende aften om Marys ulyksalige vildfarelse, og om alt hvad der engang hadde forekommet ham saa besynderlig og uforklarlig. Mary hadde aapnet sit hjerte for sin avdøde mors barndomsveninde, og hun hadde ogsaa betrodd sin kjærlige veninde sin grænseløse længsel efter at høre et tilgivende ord av sin onkel, efter at bli forsonet med ham for det var forsent, før dødens port hadde adskilt dem for alltid. „Vi maa bringe det istand, Paul,“ hadde Mrs. Massingham sagt med taarer i sine øine. „Jeg forstaar saa godt hvor grænseløst denne længsel har læret paa hende og naget hende. Hun tror at han ikke vil tilgi hende. Men hvorledes kan han negte det? Jeg elsker hende jo allerede. Og han maa ha været svært glad i hende. Stakkars barn, stakkars barn! Det er vist en mission for din forlovedes kjærlige hjerte. Isabel er en saadan søt, liten barmhjertighetsengel. Hun vil sikkert kunne bringe de to sammen.“

„Det skal bringes i orden,“ hadde Paul sagt med usikker stemme, han tænkte straks paa Lauri. Han visste jo, at det absolut ikke var nogen mission for Isabel. Den kvinde som saa grusomt kunde fordømme en av sit eget kjønn, som Isabel hadde fordømt Mary, da hun paa Shrapstone Court hadde snakket om sin kusine, var ikke en saadan barmhjertighets- og kjærlighetsgjerning værd.

„Aa — det billede!“ hadde hun sagt til ham. „Det er et portræt av onkel Henrys søster Mary. Han var meget glad i hende, og da hun døde adopterte han hendes datter, slik som han adopterte mig; men min kusine Mary opførte sig desværre meget stygt og utaknemlig. Hun vanæret sig selv og os, og hun gjorde onkel saa sint, at jeg aldrig tør nævne hendes navn. Jeg har saa ofte forsøkt at mægle mellom dem!“ hadde Isa-

bel tilføiet med et rørende barnslig uttrykk og et let sørgnodig suk, „men hun behandlet virkelig onkel meget daarlig.“ Her gjorde Isabel en kunstpause, og vedblev saa paa sin naive, uskyldige maate: „Jeg hørte nu for en tid siden, at hun virkelig blev gift med denne mand — Paul, tror du saa ikke at onkel kanske vil tilgi hende?“

Dengang hadde ikke Paul visst hvad han skulde svare. Hele denne historie hadde skurret saa merkelig i hans ører — han visste neppe selv hvorfor — men han hadde en usikker følelse av, at det vilde ha været mer kvindeligg og elskværdigg av Isabel, hvis hun slet ikke hadde fortalt ham alt dette — eller ialfald med ganske andre ord, hvis det hadde været nødvendig at fortælle ham det.

Lauris ivrige, hurtige svar paa hans spørsmål besyret ham endnu mer i formodningen om, at Isabel hadde baktalt Mary, og det sikkert ikke i nogen god hensigt. Han som saa længe hadde iagttatt og beundret den stolte værdighet, hvormed Hugh Ballastons hustru hadde baaret et liv fuldt av ulykker, nedværdiggelse og grænseløs smerte og kval, han som etterhaanden hadde lært at kjende og skatte hver ædel, skjøn egenskap hos Mary, enhver ren og god følelse i hendes hjerte — han folte sig nu overvældet av en likefrem vrede og avsky mot denne lille, smilende, horhaarede skabning, hvis forræderske blide og uskyldigg utseende dækket over en lav og yukelig sjæl. Lauri gjentok nu den historie Isabel hadde fortalt hende, og som var den samme hun hadde fortalt ham.

„Det har alltid gjort mig saa ondt for oberst Leicester, for jeg tror at han var svært glad i den unge pike. Paul, synes du ikke at han ser meget ulykkelig ut?“ tilføiet Lauri tanketuld.

„Lauri, her er en mission for dig at utføre,“ sa Paul med lav, usikker stemme. „Forstaar du mig?“

Hun vendte sine øine spørrende mot ham. „Ikke ganske,“ svarte hun, men tilføiet saa: „Jo — kanskje jeg allikevel forstaar det. Paul, har du faat etterretning om denne Mary?“

„Jeg kommer netop fra hende selv.“

Et pludseligg utrop undslap Lauri. „Aa — nu forstaar jeg alt. Den vakre, unge kvinde jeg møtte i Whiterock er oberst Leicesters Mary. Paul, har jeg ret. Han smilte svakt. Der var en underlig glans av glæde i hans øine, en underlig glans over hele hans vakre ansigt, der var saa præget av alvor og smerte.

„Kan du ikke gjette mer, Lauri?“ sa han med lav, usikker stemme. „Er det ikke mulig at du ogsaa kan forstaa resten?“

Deres øine mottes et øieblik, saa utstotte Lauri et litet skrik. Veien var ganske ubefærdet; det var ikke et levende menneske i vid omkreds, men selv om der hadde gaat hundre mennesker forbi dem, kunde Lauri ikke latt være at omfavne sin bror og kysse hans kind ømt.

„Aa Paul, Paul!“ utbrøt hun. „Aa, min egen elskede bror! Gid jeg kunde hjelpe dig! Hvis — hvis —“ men Lauri var ikke istand til at si mer, og ved at se hendes dype bevægelse angret Paul paa at han hadde sagt saa meget.

„Kjære gode, trofaste ven og søster!“ sa han alvorlig. „Du er den bedste, kjærliggste søster en mand nogensinde har hat! Vær ikke bedrøvel. Det — det er en stor, frygtelig feiltaggelse, men vi maa gjøre det bedste ut av det, Lauri. Der er meget at fortælle dig, meget at forklare — men senere, ikke nu. Nu er der en oppgave for dig at løse, og du maa gjøre det saa snart som mulig — og tro mig, Lauri det er ikke alt-

sammen sorg og fortvilelse. Hun lever jo — og jeg ansaa hende for død; men om hun end var fri, saa var hun uopnaelig for mig. Men hun lever! Jeg kan neppe fatte det — det er saa overvældigg. Og hvis vi nu kan gi hende tilbake til hendes hjem — hvis vi kan skaffe hende den tilgivelse hun længter saa usiggelig efter — hvis vi kan hjelpe hende ut av dette liv blandt fremmede og igjen se hende under hendes onkels kjærligg beskyttelse og i sikker varetægt i hans hjem — saa — saa vil alt det andet bli let, Lauri. Da vil jeg næsten føle mig tilfreds, søster.“

Lauri svarte ikke; hun knugget ham bare fast i sine armer og kysset ham atter og atter. Saa gik de videre hjemover i taushet, mens hun holdt hans hender fast i sin likesom for at gi ham trøst gjennem sit ømme, trofaste haandtrykk.

XVII.

Den samme aften efter middag gik Lauri op til Hungerford Park. Hun bæret ikke ofte sin onkel og tante med et saa uceremoniell besøk, og Isabel visste straks, at det maatte være noget særligg som hadde bragt Pauls søster dit paa denne vakre aften.

Lauri samtykket i at sætte sig ved middagbordet og spise litt frugt, mens lady Hungerford sa sin mening om, at det slet ikke var passende for hendes niece at spavere alene fra sit hjem paa denne tid av dagen, skjönt hun jo hadde levet i denne egn hele sit liv og kjendte den ut og ind.

„Nei, det er absolut ikke riglig,“ forsikret hun. Lauri lo.

„Hvor morsom du er, tante!“ sa hun. Men lady Hungerford var virkelig ærgerlig.

„Det er slet ikke noget morsomt i det. Det undrer mig virkelig at du ikke selv kan indse hvor upassende det er, Lauri. Jeg skulde ønske at du kunde bli her inat. Ellers vil jeg la vognen kjøre dig hjem — det var virkelig ubetænksomt av dig, Lauri.“

Lauri avskar kort sin tantes bebreidelser.

„Paul kommer for at følge mig hjem. Han vilde ha gaat med mig nu, men mor bad ham om at læse og musicere litt for hende.“

Isabel blev blussende rød. Saa Paul var allerede kommet tilbake! Straks ante hun at der var noget galt paa færd. Lady Hungerford var endnu ikke bløtggjort.

„I mine unge dage vilde en forlovet ung mand ha været meget mer høfligg mot sin tilkommende hustru,“ sa hun koldt. „Det kan, ikke være behagelig for Isabel at merke, at hun er nummer to, og hun har desuten slet ikke hørt at Paul er kommet tilbake.“

„Aa, kjæreste lady Hungerford,“ sa Isabel hurtig, „efter min mening skal en mor alltid være nummer en.“

„Ja, og saa — saa er de jo forlovet, tante Jane — og forlovede kan jo —“

Hun saa koldt paa Isabel mens hun talte. Miss Marston bet tænderne sammen. Der skulde altsaa kjæmpes — nuvel; hun var rede til kampen, det skulde nok Lauri faa se.

Efterat lady Hungerford hadde snakket frem og tilbake om mange forskjellige ting, reiste hun sig endelig fra bordet.

„Isabel, vil du gaa ut i haven?“ spurte Lauri. „For da vil jeg følge med dig.“

„Isabel, bli nu ikke for længe ute,“ sa lady Hungerford. „Og glem ikke at du absolut maa sende de blaa silkeprøver til Valerie iaften.“

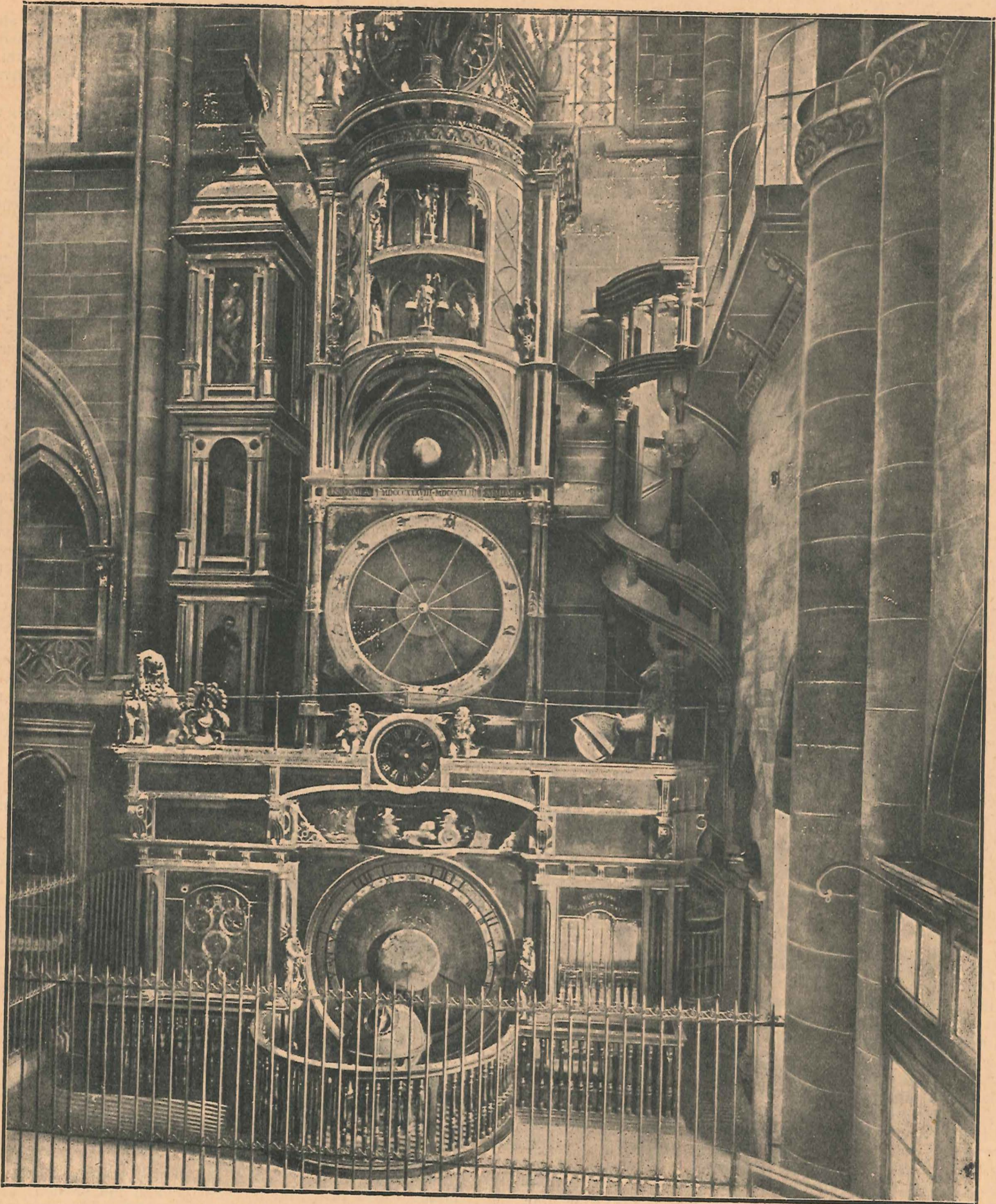
Isabel gav et smilende svar, og saa gik de

to unge piker tversover den grønne græsplæn, bort til et litet telt som lyst hvitt mellem træne i det dæmrende tusmørke. Begge tidde. Lauri vilde gjerne forme sine ord saa blidt og skaansomt som

som en kvindes skamløse forføngelighet og list hadde kastet over ham.

Ilvis hun bare kunde ha set et eneste lysglimt i hans fremtid, hvis hun bare kunde ha forutset at der kunde komme nogen fred

lig søsterkjærighet, var det umulig for hende at se ham gaa en slik fremtid imøte, som den der ventet ham ved Isabel Marstons side, uten at gjøre noget for at frelse ham. Nei, Lauri kunde ikke længer holde

Det gamle astronomiske ur i Strassburgs domkirke.

For over 900 aar siden blev grundstenen lagt til Strassburgs domkirke, og mange av de kostelige, kunstneriske skatte, som i aarhundreder samledes i „Münsteren“, finder man endnu. En av de største merkværdigheter er det mægtige astronomiske ur, som byggedes i det 15. aarhundre av mester Schwilgué, sin tids berømteste urmaker, og som efter i lang tid at ha staaet forrustet og forsømt i aarene 1838—42 igjen blev reparert og sat igang av en fransk urmaker. Endnu viser dette gamle ur klokkeslet og aarstider, jordens gang, stjernebilledernes skiftende tegn, sol- og maanelider og stjernernes gang over himlen, som det gjorde for fire hundre aar siden, og vi beundrer i det et av de sindrigste urmakerarbeider fra alle tider. — Efter fot. fra N. phot. G., Berlin.

mulig. Men hun hadde bestemt sig til at forsøke at frelse Paul fra følgerne av en feiltagelse, hvori han var uten skyld, og en feiltagelse der var saa skjæbnesvanger for ham, at den vilde ødelægge hele hans liv. Hun kunde ikke længer rolig være vidne til at han blev drat mer og mer ind i det net

og forstaaelse ut av Pauls forbindelse med Isabel, uagtet han ikke haade skjænket denne pike nogen kjærighet, hun som holdt ham saa fast — saa vilde hun — Lauri — ha tidd og forholdt sig rolig. Men hun saa intet andel for sig end ulykke for Paul, og da hun elsket ham med en saa varm og inder-

ut denne komedie. Det var begyndt som en komedie, men det vilde ende som den sørgeligste tragedie for Paul. Dag efter dag saa Lauri mer og mer tydelig hvilken stor ulykke et egteskap med Paul og denne pike vilde bli. De var saa forskjellige som to poler, og efter den maate hvorpaa denne

forlovelse var kommet istand, følte søsteren at det absolut var hendes pligt at gjøre forsøk paa at frelse sin bror fra den sorgelige fremtid som ventet ham.

De hadde naadd det hvite telt, og gik dit ind og satte sig tause ned. Isabels ansigt hadde i det bleke, dæmrende aftenlys et haardt, næsten ondt uttryk. Hun var den første som brøt tausheten.

„Vil du tale med mig, Lauri?“ sa hun.

„Ja,“ svarte Lauri med en rask beslutning, „det er noget jeg ønsker at si dig, Isabel — noget meget, meget viktig.“

Isabel sat stiv og avventende i sin stol. „Naa?“ spurte hun koldt.

Lauri, som var full av sin kjærlighet, sin sorg og varme medfølelse, følte en heftig uvilje mot denne lille, haarde, kolde, beregnende skabning.

„Isabel,“ sa hun pludselig paa sin likefrømme, djervv maate, „jeg er kommet for at be dig om at hæve din forlovelse med min bror!“

(Fortsættes.)

Lille Aases fødselsdag.

Stort og rummelig var det værelse, hvori lille Aase sat med sit leketøy, og stort var ogsaa det bord som stod foran sofaen og paa hvilket hun hadde stillet op sit leketøy, egentlig altfor stort til lille Aase, for det gjorde leketøyet mindre og mer faatalig end det var i forveien. Og barnet hadde ikke mange leker, og de hun hadde var hjemmegjorte saker, der var saa praktisk laget at de lot sig reparere og uten vanskelighet erstatte, en dyd som barns leketøy alltid burde ha, men desværre sjelden har.

Den ene dør førte ind til dagligstuen, hvori pianoet stod, og den anden dør like overfor stod paaklem ut til kjøkkenet, hvor den unge frue, Aases mor, var beskjeftiget med at røre en deig til pandekake. Idag var det lille Aases fødselsdag, og derfor hadde moren lovet hende at hun skulde faa sin livret til middag, men da maatte hun love at sitte ganske stille og rolig og leke med sin dukke, uten at komme med altfor mange taapelige og unødige spørsmål til sin mor.

Loven er ærlig sier man, og Aase holdt ogsaa sit løfte taalmodig en lang stund, i hvilken dukken maatte gjennemgaa adskillige sindsbevægelser, fordi Aase krævet svar av hende paa forskjellige spørsmål, som det ikke var saa liketil at svare paa, selv for en ualmindelig begavet dukke, endsi da for en som dens læremester erklærte for en dum gaas. Og Aase hadde netop spurt Grete hvorfor onkel Hans ikke hadde paa sig sin blaa frak sidste gang han var her, og da Grete bare kunde svare med et stereotyp smil i sine dumme glasøine, opgav Aase hende for denne gang og listet sig ned av sofaen og bort til døren, som hun efter litt betænkningstid aapnet helt med et litet puf, hvorpaa hun med fingeren i munden stilte sig op, som om hun vilde rette et spørsmål til moren, der straks vendte sig om med et litet suk og sa:

„Naa, hvad er det saa du vil, min stump?“ Hun satte fra sig fatet, da hun av Aases ansigtsuttryk forstod at der laa hende noget paa hjertet som hun gjerne vilde ha klarhet over.

„Mor, ikke sandt, idag for fire aar siden fik vi mig.“

„Ja, min skat, idag er det din fødselsdag. Derfor lager jeg ogsaa noget godt til dig. Du skal faa pandekaker, som du er saa glad i, men du maa huske paa at du lovet mig

at sitte stille og rolig saalænge og være taalmodig til pandekakerne er færdige, saa vi kan spise dem naar far kommer hjem.“

„Ja, mor, men Grete er saa dum idag, hun kan slet ikke svare paa et eneste spørsmål, og det er saa kjedelig, og derfor gik jeg ut til dig, mor. Du hjælper mig altid naar Grete ikke kan.“

„Ja, Aase, det kommer rigtignok an paa hvad du spør mig om. Men gaa nu ind igjen og lek med Grete, og spør hende om noget hun kan svare paa, saa blir det ikke saa kjedelig for dig. Gjør det nu.“

Aase vendte sig om og gik lydlig ut av døren. Hun glemte helt at hun ikke hadde faat besvart det vigtige og interessante spørsmål om onkel Hans' blaa frak, som kanske ikke engang hendes mor hadde kunnet klare for hende. Saa fik moren igjen ro til sine forberedelser, og det varte ikke længe før panden blev sat over ilden og pandekakerne begynte at stable sig op paa fatet, som stod ved siden av — tynde, lækre og sprøde i kanten.

Aase hadde sittet længe snild med sine leker; Grete var paa grund av sin dumhet foreløbig blit kassert og erstattet med en tøihund, der hadde den prisverdige egenkap at kunne bjeffe litt naar man trykket paa dens mave, men forresten manglet den hodet og det ene ben, hvorfor Aase sat med lidende med den paa fanget, og tilsidst faldt hun helt hen i tanker, mens hendes hjerne arbeidet med de vanskeligste problemer, som kunde være vanskelig nok for de lærdeste og viseste mænd at løse. Moren stod fremdeles over varmen og vendte omhyggelig hver pandekake og gjorde sig umake for at faa dem saa tynde og fine som mulig, og sveden perlet paa hendes pande av iver, anstrengelse og varme. Pludselig blev døren aapnet og Aase viste sig igjen i aapningen med fingeren i munden.

„Naa, stump, er ventetiden blit for lang igjen? Hvad er det nu du har paa hjertet, barn?“

Aase stod forlegen og saa stille paa sin mor, saa saa hun litt sky til siden og boide hodet.

„Mor, du sier ikke et eneste ord naar du steker pandekake.“

„Men, Aase, hvad skal jeg si? Jeg har nok at tænke paa med det, min lille ven.“

„Aa, du kunde da si til mig, „Aase, vil du ikke ha en pandekake? Du kan gjerne faa en“ — men det sier du slet ikke.“

„Aahaa, der slap det ut, din lille skøier!“ sa moren leende og vendte sig om mot den lille pike. „Naa ja, det kunde jeg jo godt si. Ta bare, min lille ven, den er dig vel undt.“

Moren tok en av pandekakerne fra fatet, la den sammen og strødde litt sukker paa den, hvorpaa hun leende rakte den til barnet, som straks begynte at spise den med saa god appetit, som om hun ikke hadde smakt mat paa lang tid. Hun hadde netop faat spist den, da det ringte paa entréen to ganger efter hverandre.

„Hurra! Det er vist far!“ jublet Aase og styrtet ut i entréen for at være den første til at ta imot faren, som hadde været paa kontoret hele dagen. Med litt besvær fik hun op døren og kikket ut. Der var ikke et menneske at se, og meget skuffet skulde hun til at lukke døren igjen, da hun fik øie paa en liten sort puddelhund, som paa sine fire smaa ben nærmet sig hende forsigtig for at snuse paa hende og undersøke hvad hun var for en. Det lille kryp stod der i mørket og trippet ængstelig omkring, for det var saa mørkt derute, saa det var vanskelig at se, og det var grunden til at Aase i øieblikkets forbauselse ikke hadde opdaget den lille, sorte hvalp, den tumlet saa forfjamset om som om den var

halvblind, hvilket nyfødte hvalper gjerne er.

Da hun endelig fik øie paa hvalpen kjendte hendes jubel ingen grænser, og hun knælte straks ned for at kjæle for det lille dyrebarn, der paa sin side gjorde alt mulig for at indsmigre sig hos det vakre menneskebarn, der var saa snild imot det.

„Aa, mor, mor, kom herut, der staar en bitte liten hvalp herute og logrer hele tiden med halen, den er saa søt, saa søt, mor. Undres hvad den egentlig vil og hvor den hører hjemme?“

Moren svarte inde fra kjøkkenet, at hun for øieblikket ikke kunde gaa fra pandekakerne, men Aase kunde jo ta hvalpen med sig et øieblik, saa hun fik se den. I det samme stak en liten gut hodet utover rækverket i etagen ovenfor og ropte ned til Aase:

„Tilhører den lille hunden Dem? Den sprang opover trappen efter mig og blev staaende her foran Deres dør. Derfor ringte jeg paa døren, for at la Dem faa vite at den var her, saa D ekunde lukke op for den.“

Uten at svare tok Aase det lille dyr i sine armer og bar det ind til moren, og fortalte hende hvad gutten hadde sagt. Hendes mor paala hende dog at sette hvalpen ut paa trappen igjen, for at de som eide den kunde finde den igjen straks. Meget ugjerne bar Aase den ut igjen, men da hun kom ut paa trappen var gutten gaat og var ikke til at finde. Han hadde øiensynlig tilfældig været i huset, og var gaat igjen, efterat han hadde utrettet sit erend. Aase stod med den lille hvalp paa trappen, og visste ikke hvad hun skulde gjøre med den. Hun bar den derfor ind i dagligstuen, i det forfængelige haab at hun skulde faa lov til at beholde den som sin eiendom, et haab som moren straks betok hende, berøvet med de ord, at det jo vilde være at tilegne sig fremmed eiendom og at det ikke var bedre end et tyveri, og hun tilføiet:

„Hvad vilde du si hvis man uten videre beholdt din hund, fordi den tilfældigvis var kommet utenfor fremmede menneskers dør, lille Aase?“

Dette forstod Aase godt, og hun trak munden betænkkelig ned og trykket den lille hvalp ængstelig ind til sig som om slemme mennesker allerede gjorde forsøk paa at tilvende sig det lille dyr, der paa den mest komiske maate lot sine brune øine spille, saa de lignet blanke stenkulsperler, omfattet som de var av dens sorte, krøllede skind, som mest av alt gav den utseende som en liten astrakansmuffe, hvorpaa der var sat fire smaa ben, som den ustanselig trippet rundt paa. Den var stadig i bevægelse, og Aase tullet rundt med hvalpen saa længe til den — akkurat som andre barn — ganske naturlig blev træt og plirret søvning med øinene.

Moderlig tok Aase hvalpen paa sit fang og lot den sove der med den lille sorte snute gjemt indunder hendes venstre arm, og med de smaa, bløte poter trukket opunder sig, akkurat som om den behagelig hadde trukket dynen over sig og lagt sig til at sove under den.

„Mor, den er saa søvning. Aa, la den bare bli her til far kan faa se den!“ bad Aase sin mor, da hun efter endt arbeide kom ind i dagligstuen igjen. „Jeg skal synges min aftensang for den, mor, og saa legger vi den ned i Trofasts gamle kurv, ikke sandt? Der kan den sove ut, og jeg tror at Trofast vilde bli glad over at vite at en søt, liten hvalp er kommet løpende til os, bare for at faa lov til at sove i hans egen kurv, som han var saa glad i og som den tilsidst døde i. Mor, faar jeg lov?“

„Ja, saa gjør det, mit barn. Jeg skal spille den lille aftensang, hvis du vil synges den for den lille hund, før den legger sig til at sove.“

„Aa ja, søte mor,“ sa Aase og klappet i henderne.

Saa gik Aases mor ind og satte sig ved pianoet, og Aase hentet Trofasts gamle kurv, og stillet sig foran den med den lille hund i sine armer. Den var saa træt og søvnig at den næsten ikke kunde holde sine øine aapne.

Lille Aase sang med stort alvor, mens moren spilte den gamle kjendte sang:

„Jeg er træt og gaar til
ro,
lukker mine øine to —“

og trykket kjærlig den lille hvalp ind til sit bryst; tilsidst trillet taarerne ufrivillig nedover hendes kinder, ved den tanke at hun maatte skille sig av med den.

Mor og datter hadde været saa optat av denne beskæftigelse, at de slet ikke hadde hørt gangdøren let og lydløst bli laast op, og at faren var kommet ind. Nu stod han uset bak portieren og glædet sig over det vakre, koselige syn han fik se her, og den pene, lille sang som Aase sang med sin spæde, barnslige stemme. Han ventet taalmodig til den lille pike hadde sunget sangen tilende. Saa gik han pludselig frem fra sit skjul, og blev mottat med jubel av hustru og barn, der i triumf førte ham ind til middagsbordet, Aase ustanselig pludrende om dagens store begivenhet: den lille hundehvalp, som saa uventet var kommet til dem, og som hun nu skulde skilles fra igjen. Naturligvis var hendes far blit forestilt for den lille sovende hvalp, som ogsaa han syntes var meget søt, saa han kunde godt forstaa sin lille datters sorg over at maatte skilles fra den igjen. Men han hørte dog smilende og uten synderlig at la sig anfegte paa denne historie, der hadde faat Aases taarer til at flyte saa rikelig, saa satte han sin lille pike paa sit fang og sa:

„Nu skal jeg fortælle min lille Aase en historie, som blev fortalt mig paa veien hit. Hør nu godt efter. Der bor ikke langt herfra en skomaker, som har en pen sort puddelhund. Denne puddelhund skulde ha smaa hvalper, hvortil skomakeren glædet sig svært meget, for hunden var som sagt en pen hund, og den var ogsaa snild, saa der var jo haab om at hvalpene ogsaa kunde bli pene og snilde. Skomakeren syntes det svært længe, men en vakker dag laa der seks smaa hvalper i kurven hos sin mor. De var blinde, men saa søte, akkurat som den lille hvalpen der.

Se, 6 paa en gang — det er jo lovlige meget, og skomakeren visste ikke hvad han skulde gjøre med alle disse hvalpene, især da de blev litt større og krøp rundt alle steder. De grep efter alt mulig og bet i hans lær overalt hvor de kunde finde stumper av det. Disse smaa fingester var jo søte og snilde, saa han kunde ikke bære det over sit hjerte at dræpe dem, men han vilde skille sig av med dem ved at forære dem til nogen som vilde være snilde mot et saadant litet dyr, og derfor spurte han

mig idag om jeg vilde ha en av dem. Det er heller ikke let at passe paa dem nu, da de er blit saa store at de kan færdes ute. Ja, jeg svarte ham at jeg hadde en liten Aase der hjemme, som kanskje vilde

bli glad over at eie et saadant litet kryp og sikkert vilde være snild imot den — jeg vilde ialfald spørre hende. Idag er det hendes fødselsdag, og hvis hun vil ha den —

„Aa, far, far,“ ropte Aase med blussende kinder, „er det sandt — skal jeg faa den lille hunden?“

„Ja ser du, stump, jeg visste jo ikke hvilken av de 6 hvalper jeg helst skulde vælge, men da den lille fyr nu har avgjort dette vanskelige spørsmål ved selv paa egen haand at forvilde sig hit, saa antar jeg at det er et fingerpek av skjæbnen, og hvis du vil ha den lille hund og være snild mot den —“

„Aa, far, far,“ avbrøt Aase ham igjen. Hun kunde næsten ikke tro paa den store lykke, at hun virkelig hadde faat en rigtig levende liten hund, og hun kunde bare kysse sin far og takke ham tusen ganger for den store glæde han hadde beredt hende. Hun syntes det var den bedste foræring hun kunde ha ønsket sig, og saa kysset lille Aase atter og atter sin far og mor til tak fordi de hadde skuffer hende en saa vidunderlig deilig fødselsdag.

„Det var nu allikevel merkelig, at den lille hund skulde komme lø-

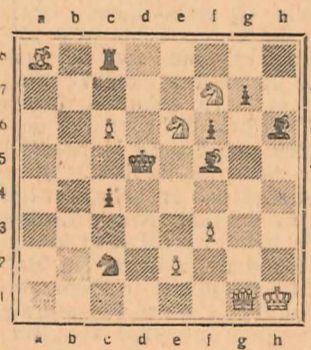
pende til os netop idag,“ sa senere Aases far til sin hustru. „Erlig talt visste jeg ikke hvorledes jeg rigtig skulde glæde lille Aase; det kniper jo svært med penger i disse vanskelige tider, og Aase er jo en snild og søt liten pike, og fortjener at faa en saa stor glæde som den hun fik idag.“

Litt av det gamle Theben.

Det som gjør turen opover Nilen til den storartede oplevelse, den er, er ikke saa meget selve flodfarten, saa eiendommelig denne end former sig, især for den som har tid og raad til at seile i sin egen velutstyrte „dahabije“. Heller ikke landskapet, for dette er ensformig til det monotone, selv om det virker som balsam paa trætte nerver. Heller ikke nutidens Egyptens folkeliv, hvor meget interessant der end kan være at hente heri for den, der søker fremmede sæder og skikke. Nei, det som virker betagende, ja næsten forbløffende under en Nilfart, det som gjør den til noget enestaaende i verdens turistliv, er den rigdom av mægtige og straalende bygningsrester, som overdaadig er spredt utover begge flodbredder. De merkeligste og mægtigste, forresten ogsaa de vakreste av disse rester fra et folk, som 3000 aar for vor tidsregning levde i fuld middagshoide, finder vi ved Luksor og Karnak, det gamle Theben, Faraoernes engang saa straalende residensstad. Luksor ligger paa hoire Nilbred, 3—4 dampskibsdagsreiser fra Kairo. Midt i ørkene dukker templer og søiler og sfinxer og obelisker op, ikke enkeltvis, spredt, men templer med femti søiler, høie som kirkelaarne, tunge som klipper, ædelinjede som blomster, sfinxer i alléer og obelisker saa mange, at baade Europa og Amerika har kunnet forsyne sine samlinger av ægyptiske oldsaker fra dette store lager, uten at det er blit tomt. I det herlige tempel, som ses paa vort billede, og som er Luksors største skat, staar saaledes endnu pendanten til den obelisk, der nu kneiser midt paa Concordepladsen i Paris. Luksors tempel, som blev paabegyndt av Amenhotep III (1500 f. Kr.) og fuldført av det gamle Egyptens over alle andre store bygmester Ramses II (1350 f. Kr.), har været et enormt bygningskompleks. Time efter time kan man vandre om her. Den stemning man gripes av minder paafaldende om de tanker og følelser, der bemægtiger sig en under en vandring i Pompeji. Og naar man da træt segner ned i en stille krok med en sfinx til fot-skammel og en obelisk til rygstøt, enten det utenfor er skjærende solskin, solnedgangens purpurrode skjær eller en solhvitt maaneskinsnat, og pludselig befinner sig ansigt til ansigt med den Farao, den store Ramses, som man har git skylden for jødernes undertrykkelse, og som i tre aartusener har sittet her og stirret utover ørkene med sine kolde stenøine, saa bøier man sig i endelos, taus beundring for de gamle ægyptere.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1505.

Av R. Langsand, Ytterøen. (Original.)

Sort: K, T, S, 2 L, 3 B = 8 br.

Hvit: K, D, 2 S, L, 3 B = 8 br.

Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1505.

1. D g 6 — e 8 og mat i neste træk.

Løsning av talgaaden i forr. nr.:

Gulnare — Glar — Ural — Ulan — Larer — Are — Agrar.

Folkegaader.

1. Forfra læst og bakfra læst et ildsted. Hvad er det?
2. Hvilken arm er forstyrrende for omgivelserne?
3. Hvad løper bort uten fotter og kommer aldrig igjen?
4. Hvad gaar gjennom glastruter uten at slaa dem istykker?
5. Hvad bærer sin herre og blir baaret av ham?
6. Hvem er den største jordomseiler?

Gaadespørsmål.

Med v flyter det mot havet, med g er det landmandens skræk.

ALFRED SCHMIDT

Der filmes. — Røveroverfald paa landsbyen.

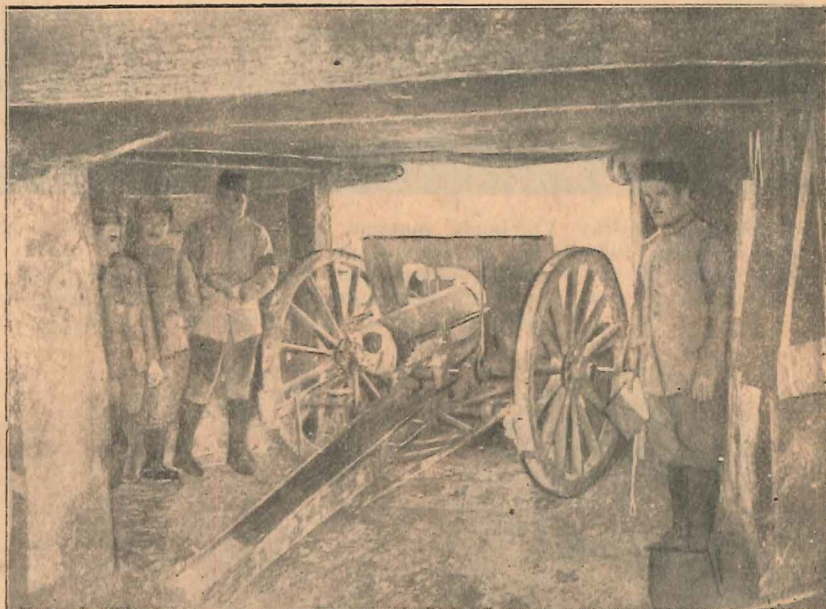
Amatørfotografer og andre,

som sender os aktuelle billeder, bedes ekspedere disse hurtigst mulig, uten først at forespørre om vi maatte ønske vedkommende stof. Likeledes anmodes man om altid at medsende oplysninger, ved hvis hjælp vi kan utarbeide passende notiser. Det har nemlig gjentagne ganger hændt at billeder, som vi gjerne vilde ha tat ind i bladet, paa grund av sen ekspedition eller manglende oplysninger har maattet ignoreres som forældede eller uanvendelige.

Redaktionen

I et av franskmændenes bombesikre rum ved Verdun. Som man av billedet ser er rummets tak beskyttet ved staalbuer, og naar de franske stillinger har kunnet byde tyskerens voldsomme bombardementer saa seig en motstandskraft, skyldes det sikkert i fremtrædende grad disse konstruktioner.

Fransk artilleristilling ved Verdun. Kanonerne er forlængst fjernet fra Verduns forter og anbragt i feltstillinger utenfor og langt foran forterne. Disse forsvars nu væsentlig med lettere maskinskyts anbragt i løpegravene. — Fot. Meurisse, Paris.

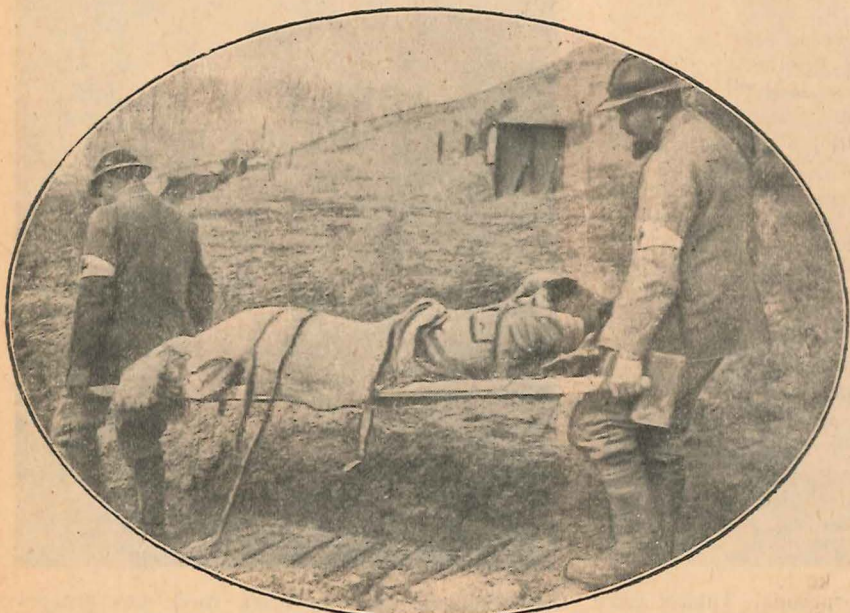
Verdenskrigen.

Som det var at vente blev man inden ententens leir ikke længe den tyske rikskansler svar skyldig paa hans store tale i riksdagen. Det var den engelske førsteminister Asquith som replicerte i en tale han forleden holdt under et fransk-engelsk parlamentarisk møte i London, og hans ord vakte sterkt bifald inden de øvrige allierte stater. Som man vil erindre erklærte krigsministeren, at der for Tyskland nu ikke længer gaves noget tilbake, men at det maatte frem ved sverdet's hjælp til det fastsatte maal: Polens gjenoprettelse under tysk hegemoni, de russiske Østersjøprovinsers erobring og Belgiens sønderlemmelse saaledes, at de flamsktalende dele kommer under tysk protektion. Minister Asquith betonet, at de krigsmaal rikskansleren hadde opstillet tydet paa, at Tyskland ansaa sig kaldet til at spille seirherrens rolle, men de allierte var ikke beseiret og vilde heller ikke bli det. I motsætning til tyskerne vil de allierte ha fastslaaet princippet om, at alle internationale problemer skal avgjøres ved frie forhandlinger paa like vilkaar mellem frie folk,

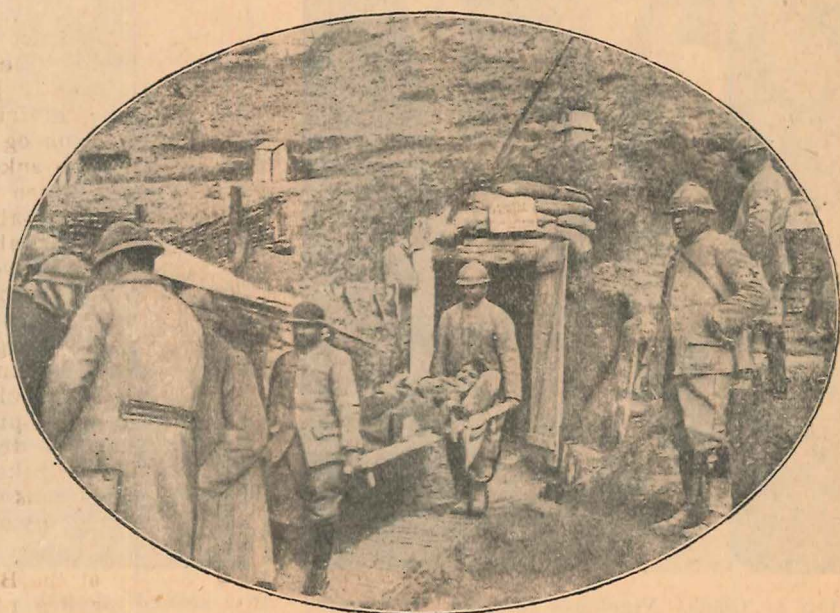
og at der ikke længer skal kunne lægges hindringer iveien for denne ordning ved tryk fra en militær kaste d. v. s. Preussens militærherredømme. De allierte kjemper ikke bare for overenskomsternes gyldighet, men i det hele tat for de svake stater uavhengige og fri utvikling, og de vil ikke stikke sverdet i sliren for Belgien, Serbien og Montenegro er gjenoprettet og har faat fuld erstatning for det, de har lidt. Som man ser er der endnu en avgrund av meningsforskjel mellem de to magtgrupper. Og som det synes øiner de stridende parter ingen anden utvei end at fylde denne avgrund med lik, menneskers ruin og smadrede værdier, for de kan møtes i nødtvungen eller frivillig fredelig forstaaelse. Det er saaledes fremdeles sverdet som skal føre den mellemfolkelige tale, og det er fremdeles det tyske sverd, som foreløbig fører ordet.

Kampene om Verdun har nu bølget frem og tilbake i etpar maaneder, uten at nogen av parterne har vist tegn paa krafttap. Med voldsomhet og dødsforagt gaar tyskerne stadig paa — øiensynlig etter et vel beregnet system. Selv-

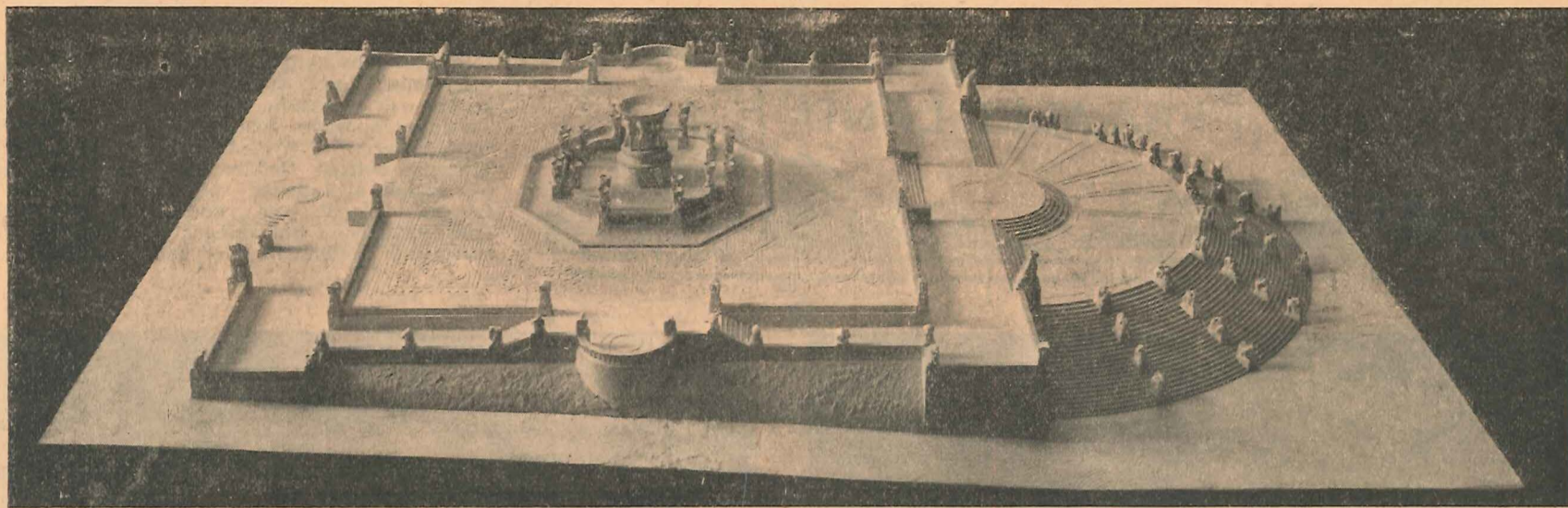
om deres landevinding er ringe i forhold til de frygtelige ofre — efter engelsk beregning over 170.000 faldne —, saa vinder de dog frem skridt for skridt og korter avstanden mellem sin kamp-linje og Verduns forter. Særlig voldsom staar kampen i trakterne vest for Meuse, hvor franskmændene ogsaa har maattet oppgi Bethincourt. Bli de nødt til likeledes at overlate den saakaldte 304-meter høide og Morthomme („Den døde mands høi“) til tyskerne, maa de trekke sig tilbake til sin sidste forsvarslinje paa den kant. Man faar nu se, hvor længe Verduns kommandant vil drive sin „utmattelsestaktik,“ og om han vælger det rette øieblik til om mulig at fravriste tyskerne initiativet, hvis dette blir nødvendig, forinden den store fællesoffensiv sættes igang. Ankomsten av store nye engelske tropperserver til Frankrike turde tyde paa, at denne offensiv er nogenlunde nær forestaaende, og tyskerens forsvarsanlæg langs den belgiske Nordsjøkyst peker hen paa, at de her venter kraftige angrep. Mai maaned tegner til at bli en av krigens blodigste.

Naar sanitetssoldaterne har fundet en saaret mand bæres han til forbindingsstedet i et av de bombesikre rum. Her blir han foreløbig forbundet og bæres saa tilbake til automobilambulanserne, som venter bak jildlinjen, hvorefter han blir kjørt til de mer avsides liggende la-sarettet, hvor han faar den endelige lægehjelp. — Fot. Meurisse.

Saaret soldat bringes bort fra slagfeltet ved Verdun. Hvor store har tapene været? Tyskerne anslaa franskmændenes til over 100.000, mens franskmændene antar, at tyskerne har mistet omtr. dobbelt saamange. Sikkert er det ialfald, at tyskerens tap maa ha været adskillig større end franskmændenes, da det jo alltid er angriperen, som maa gjøre de største ofre.

Billedhugger Gustav Vigelands fontæne er blitt karakterisert som et av de mægtigste og mest fantasifulde skulpturverker siden renaissance-tiden. Ovenst. billede gir et indtryk av dens imponerende karakter, naar man betænker at hele arrangementets længde er 91 meter og dets bredde 59 m. Terrængopbygningen med plataaer og trapper utføres i graa granit, mens det egentlige fontænearrangement blir av bronse. Dette omgis av det 44×42 m. store mosaikguly i forskjelligfarvet granit. Det mægtige anlæg skal erstatte hele „Abelhaugen“ i Slotsparken — en beliggenhet, som forøvrig er adskillig omstridt. Fontænen skal efter planen være reist i 1917.

Frk. Gina Krog døde forleden henved 69 aar gammel. Med hende er en av Norges mest fremragende personligheter vandret bort. Siden 1884 har hun med glødende iver staaet i forreste række blandt kvindesakens forkjæmpere, og hendes navn er dypt ridset i vort samfundslivs historie.

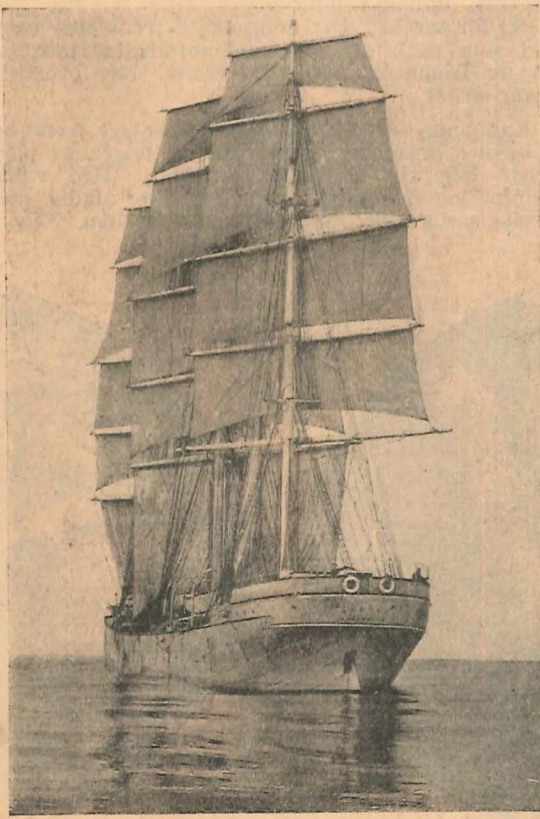
Arne Garborgs Kollbotn. I aarrækker har Garborg, som vore læsere vil vite, eiet det herlige beliggende Kollbotn øverst i Østerdalen, og han har her skrevet nogen av sine vakreste ting. Gjennem hans bekjendte „Kollbotn brever“ er stedet blitt udødeliggjort. Nu har han solgt dette sit berømte digterhjem til nogen lærere. Arne Garborg har forøvrig i mange aar været bosat i Asker ikke langt fra Hvalstad station bl. a. som nærmeste nabo til forfatteren Erik Lie.

Et halvt aarhundre i telegrafvæsenets tjeneste. Telegrafbestyrer A. Stavostrand i Lillehammer, som nu har indlevert sin avskedsansøgning, blev telegrafist høsten 1866 og var beskjæftiget ved forskjellige stationer, indtil han i 1906 blev bestyrer paa Lillehammer.

Detalj av Gustav Vigelands fontæne. Trægruppe gjengit efter lermodel, som nu er støpt i bronse. 20 lignende trægrupper omgir fontænenes indre Basin med den kolossale midtgruppe. Den karm hvorpaa træerne staa, prydes av 60 reliefer med en vrende mangfoldighet av figurer. Utenom bronsekarmen gaar et ydre vandbasin.

Nyt seilende skoleskib i Kristiania. Takket være en testamentarisk gave paa ca. 100,000 kroner fra den i 1889 avdøde ritmester Chr. Radich og andre ydelser har Kr.s skoleskibs direktion nu set sig istand til at anskaffe ovenst. vakre engelskbyggede fregatskib, som er paa 2400 ton og skal gaa i fragtfart. Det koster 410,000 kroner og vil antagelig bli kaldt „Chr. Radich“.

Seilsæsonen iaar imøteses med stor interesse og vil by paa adskillig nyt. Lystflaaten vil saaledes faa en anelig tilvekst indenfor de nationale klasser, idet der bygges en hel del baater. Der opstilles ogsaa nye vandrepremier — bl. a. ovenst. vakre pokal, hvormed der skal seiles i 22 kvm. klassen, som var ny hos os ifjor.

Hvorledes et filmsmanuskript ser ut.

Skjæbnens søn.

Karakterfilm av
Martin Jørgensen og Louis Levy.

Den store interesse publikum viser de moderne films-skuespil har bragt redaktionen paa den tanke at bringe en film som læsestof. Der er mange som spør: „Hvorledes skrives en film, og hvorledes vil den se ut paa tryk?“

Eksperimentet foreligger her. Den film som er valgt er indspillet av Svenska Biografteatern i Stockholm med den norske skuespillerinde Ragna Wettergreen i hovedrollen. Danske filmsforfattere begynder at faa et navn i utlandet. „Skjæbnens søn“ er skrevet av to danske forfattere, som netop i disse dage har sluttet kontrakt med fru Asta Nielsen om en række verdensfilms.

Filmen, som den foreligger, er ikke skrevet til læsning, men til at indspilles. Den ruller en række billeder op og gir i dem alle de nødvendige instruksions-anvisninger. Filmen kan dog læses som en roman i korte og skiftende billeder. Det er paa ingen maate umulig, at fremtidens romanforfattere vil komme til at benytte filmens form, og at en hel ny litteratur-art vil skapes paa denne basis. Isaafald vil dette vort eksperiment ha en ganske særlig interesse.

Hovedpersonerne:

Grevinde Julie.
Grev Robert.
v. Volmar.
Louise, hans datter.
Carmen.
Tjeneren Max.

FORSPIL.

Zigoinerleiren.
Utstøtt.

Zigoinerleiren i skogbrynet. — Det er aften. Stør uro i leiren — der er hændt noget som har bragt alles sind i bevægelse. Flammerne fra baalet kaster et broget skjær over de markerte typer. Midt i leiren sitter stammens høvding — en pragtfuld, gammel patriark. Han er alvorlig og streng. Efter hans bud hirkaldes en kvinde. Det er Carmen. Hun har fulgt kjærlighetens stemme og har, trodsende høvdingens strenge bud, giftet sig utenfor sin stamme og race. Men skjæbnens hjul er rullet, og den lykkelige brud er blit den forlatte mor. Med stor værdighet reiser høvdingen sig og uttaler sin forbandelse over den ulyk-

kelige, som har sviglet sin stamme og trodsset hans vilje. Han er kjendt og frygtet for sin store spaadomsgave. Han sier:

„Dit barn er skjæbnens søn. — For at skjæbnen kan fuldbyrdes, utstøtes du av vor mitte. — Jeg gir dig det raad: fornegt altid din moderfølelse, og din søn skal seire!“

Mens høvdingen taler har alle zigoinerne kastet sig for hans føtter. Carmen segner under vegten av de skjæbne-

svangre ord. Men saa reiser hun sig og gaar langsomt bort. En gammel zigoinerkvinde, hendes mor, vil følge hende, men paa høvdingens bydende haandbevægelse stanser den gamle kvinde.

Gjennem dype skoge.

Carmen vandrer med sit barn gjennom skogene. Hun sætter sig paa en træstub og ser haabløs og fortvilet frem for sig — hun vugger barnet i sine armer. Saa legger hun det fra sig og vil flygte alene — men hun kan ikke. Hun tar barnet til sig, og atter flygter hun som et jaget dyr gjennom de dype skoge. — Hun nærmer sig et stort gods — slotsbygningen viser sig hvor skogen holder op.

Grevinde Julie, som pleier sit syke barn, faar et brev fra greven.

Grevinde Julie er netop kommet op av barselseng. Hun ser træt og blek ut. Hun sitter ved den lille barneseng og ser litt bekymret ned paa den førstefødte. Gir det syke barn mikstur. Saa kommer kammerpiken med et brev, som grevinde Julie bryter og læser:

„Minkjære hustru!

Med glæde og taknemlighet erfarer jeg vor søns fødsel. Hvilken lykke for os og for vore traditioner! Den forhadte slegt v. Volmar er fra nu av utelukket fra at indta vore rettigheter.

Din lykkelige Robert.“

Der glir et lykkelig smil over hendes ansigt. — Hun bøier sig over vuggen, og da hun ser at den lille endelig er sovnet, bestemmer hun sig til at gaa en tur i parken.

Du skal fornegte din moderkjærlighet.

Utenfor parken stanser Carmen et øieblik og ser sig omkring — saa fatter hun en beslutning, og sniker sig ind

i parken,

hvor hun stanser ved en bænk i nærheten av et buskads. Hun trykker barnet ind til sit bryst — saa lytter hun — og da hun hører skritt, legger hun i stor hast barnet paa bænken og flygter.

Grevindens hund.

Da Carmen er flygtet bak buskadsset kommer grevinde Julie tilsyne med sin hund. Hunden styrter bort til bænken og

snuser til barnet — grevinden stanser overrasket.

Carmen gripes.

Paa sin flugt løper Carmen i armene paa en av parkens uniformerte betjente, som griper hende og fører hende med sig henimot det sted hvor grevinden opholder sig.

De to mødre.

Grevinden har tat barnet op i sine armer — med den dypeste medfølelse —

da betjenten viser sig med Carmen. Grevinden ser overrasket paa Carmen og forstaar. Zigoinersken kaster sig

paaknæ foran hende — grevinden rækker hende barnet. Zigoinersken ser et øieblik alvorlig paa grevinden, og tar hendes haand for at tyde dens linjer — grevinden avverger det — hun er ikke overtroisk — men hun ber Carmen følge med ind paa slottet.

Husly.

I barneværelset paa slottet viser grevinden Carmen sit lille barn og klapper hende venlig. — Saa roper hun paa kammerpiken og gir hende besked om at sørge for Carmen. Zigoinersken kysser grevindens haand og gaar med kammerpiken.

Grevindens barn.

Uveirsnat. Grevinden vaakner, lynene flammer utenfor vinduerne. Hun staar op og skynder sig bort til vuggen. Pludselig farer hun forfærdet sammen — barnet er dødt. Hun kaster sig ned over vuggen og hulker. Saa reiser hun sig i dypeste fortvilelse. — Hvad skal hun gjøre? Hele hendes fremtid er lagt øde. Da kommer hun til at tænke paa zigoinersken, som vilde sette sit barn ut. Hun styrter ut av værelset.

Hos Carmen.

Paa et rum sitter Carmen med sit barn i armen. Tordenveiret har vækket den lille, og moren forsøker nu at lulle det tilro. Da kommer grevinden ind. Aldeles ute av sig selv av smerte kaster hun sig paaknæ foran zigoinersken og fortæller hende hvad der er hændt hende. Carmen tar sit barn og følger med hende.

Gi mig dit barn!

Tordenveiret er ophørt da de to kvinder kommer ind i værelset, hvor det døde barn ligger. Carmen gaar bort til vuggen, og ser at der intet er at gjøre. Grevinden, som allerede holder zigoinerskens barn paa sine armer, tar fra en skuff grevens brev og rækker det til Carmen. Carmen læser brevet og forstaar grevindens hensigt, men forlanger sit barn tilbake — grevinden knuger det ind til sig, — da husker Carmen høvdingens raad: „Fornegt dit barn,“ og efter nogen kamp med sig selv gir hun grevinden barnet. Grevinden river dypt rørt den diamantprydede medaljon med familieinitialerne fra sin hals og skjænker den til Carmen.

Saa svøper Carmen det døde barn ind i sit sjal, og gaar som en søvngjænger. Grevinden vil følge hende, men stanser ved døren.

Ved skogsjøen.

Carmen er flygtet ut i den regnvaate nat og er kommet til skogsjøen. Hun stanser et øieblik og stirrer ned i vandet. Saa vikler hun det døde barn ut av sjalet — stirrer længe paa de smaa, lukkede træk og sænker det ned mellem sivene. Hun falder graatende paaknæ.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Bare en ung pikes kjærlighet.

(Autorisert oversættelse efter engelsk.)

(Fortsat.)

Det var en meget kjedelig historie for ham! Det vilde endog ha været kjedelig for ham, hvis gjenstanden for hans følelser hadde været en rik arving eller en fornem dame, som han hadde besluttet at gifte sig med, hvis han overhodet vilde gifte sig — for han vilde helst ha tilfredsstillt sin ærgjerrighet uten alt kjedsommelig og fordummende kurmakeri. Men den pike som hadde vakt denne pludselige, ufornuftige og meningsløse lidenskap i ham, var til hans skræk hverken en rik arving eller en fornem dame. Hun var slet ingen ting — bare en ukjent kunstmalers niece! Hun hørte ikke til i den fine verden, egteskapet med hende vilde slet ikke bringe ham nogen fordel — ikke den aller mindste. Hun kunde ikke hjelpe ham et eneste trin opover den sociale stige. Den første aften etterat han hadde set Stella, og var blit betat, ikke bare av hendes store skjønnhet, men av hendes friske, rene, oprindelige væsen, hadde han tat sig selv ordentlig i skole.

„Jasper,“ hadde han sagt, „du vil da vel ikke bære dig ad som en tosk, en dumpap? Hun staar jo helt utenfor din kreds. Hun er bare en pen pike; du har set snesevis av unge piker som er likesaa vakre som hun, ja vakrere end hun — og saa har hun hverken navn eller penger! Nei, nei, du maa ikke bære dig dumt og naragtig ad, som saa mange andre dumpapper. Imorgen reiser du tilbake til byen.“

Men han reiste ikke tilbake til byen; han gik tvertimot ind i prestegaardens haves drivhus og plukket en pen buket og tok den med til det lille hus, og her sank han dypere og dypere ned i „taapelighetens, dumhetens og naragtighetens mudder“. Men endnu var

det ikke forsent. Han kunde endnu frelses ved at ta hele sin egenkjærlige natur til hjelp, og for alvor forestille sig alle sine ærgjerrige planer og forsætter. Men til alt uheld vakte Stella det i ham, som var sterkere end hans pludselige, heftige kjærlighet — hans selvtillfredshet og indbildskhet. Hun vaaget virkelig at foretrække Leycester Trevorne. Det fik ham til at glemme alt andet, og han var opfylt av vrede, forbitrelse og den mest glødende skinsyke.

Men der skulde hende endnu noget som satte kronen paa verket og overvandt alle hans betænkeligheter og fornuftige beslutninger, og det var møtet med Stella og lord Trevorne i skogen og lord Trevornes overfald paa ham. I det øieblik da han laa paa jorden og saa op i den unge lords vakre, vrede, litt haanlige ansigt, i det øieblik gav Jasper Adelstone sig selv det løfte, at hvad følgen saa end vilde bli, og hvilke midler, gode eller onde, han end skulde benytte, saa skulde Stella bli hans. Han lovet sig selv, at han skulde nappe hende bort fra den stolte, overlegne, unge aristokrat, som hadde vaaget at kaste ham, Jasper Adelstone, i støvet og fornærme ham blodig.

Det var en dumdristig beslutning; men Jasper var baade forvoven og dristig paa den farligste maate — saaledes som en samvittighetsløs, beregnende og listig mand kan være. Han var utvilsomt begavet og flink; han hadde været meget heldig, og hadde ved egen hjelp brutt sig en bane. Ung som han var, var han allerede begyndt at bli kjent og omtalt. Naar folk var i en eller anden knipe, der hørte ind under hans fag, gik de til ham og var overbevist om at finde ham kold, beregnende og istand til at hjelpe dem ut av knipen. Ja, han var en heldig mand, og det var sjelden at noget mislyktes for ham, saa han tvilte ikke paa at han ogsaa vilde faa held med sig i denne sak. Han gik hjem til prestegaarden og begyndte at studere over saken, og gjenkaldte sig alt hvad han visste om den gamle Etheredge. Det var meget litet, og presten kunde ikke si ham mer end han visste før.

James Etheredge levde et meget tilbaketrukkent liv og hadde tilsynelatende ingen venner og ingen anden slegtninger end Stella; man kjendte slet ikke noget til hans tidligere liv. For nogen aar siden hadde han flyttet til denne stille, rolige dal, og hadde straks bosat sig i det lille hus, hvor han førte sin ensomme tilværelse.

„Har han nogensinde været gift?“ spurte Jasper.

Presten tænkte sig om.

„Jeg vet ikke,“ svarte han. „Han har ialfald ikke været gift i den tid han har bodd her. Jeg tror ikke man vet noget om ham.“

Jasper maatte la sig nøie med disse mangelfulde opplysninger. Hele næste dag efter møtet med Stella og Leycester streifet han omkring, i det haab at møte hende, men forgjæves. Han visste at han burde reise til London, men han kunde ikke overvinde sig til at reise. Hans arm var litt stiv, og skjont der ellers ikke var noget iveien med den, bandt han et bind om den og fortalte presten at han var faldt av hesten.

Saa fik han høre at Stella og hendes on-

kel skulde i selskap paa The Hall, og med tænderne sammenbitt av misundelse og ondskap listet han sig ind paa den lille vei utenfor huset, og saa Stella kjøre bort. I hans øine saa hun dobbelt vakker ut nu, siden han hadde svoret at han vilde eie hende, og han gik hele aftenen om paa markerne og tænkte paa hende og lord Trevorne, og han ventet paa hendes tilbakekomst bare for at faa et glimt av hende.

Lykken begunstiget ham, saa han fik se mer end et glimt av hende; for mens han stod og ventet, kom gutten fra postkontoret gaende nedover veien, og Jasper overtalte ham uten stor vanskelighet til at gi sig telegrammet.

Jasper var meget fristet til at aapne telegrammet, og naar han motstod fristelsen, saa var det ikke paa grund av skrupler og betænkeligheter, men fordi han trodde, at det ikke indeholdt noget av vigtighet.

„Det er naturligvis bare en bestilling paa et maleri,“ tænkte han. „Folk meddeler ikke hemmeligheter telegrafisk undtagen med cifferskrift.“

Derfor avleverte han det uaapnet; men da han hørte den gamle mands pludselige utrop, angret han bittert paa, at han ikke hadde aapnet det.

Da han skiltes fra Stella ved porten, gik han nedover veien, indtil han var ute av syne, men saa stilte han sig bak en hæk og ventet. Han kunde se ind i atelieret og kunde se den gamle kunstner sitte paa en stol, nedbøiet av sorg. Han kunde ogsaa skjelne Stellas yndige skikkelse som var bøiet over ham. „Hvor dumt det var av mig ikke at gjøre mig bekjent med indholdet av telegrammet!“ mumlet han for sig selv. „Undres hvad han vil gjøre?“

Han vedblev at iagta dem fra sit skjulested, og av den gamle herres bevegelser, hvilke han tydelig kunde se gjennom det oplyste vindu, sluttet han sig til, hvad der vilde hende.

„Han reiser til byen,“ mumlet han.

Jasper visste, at der gik et meget tidlig morgentog og han var sikker paa, at Etheredge vilde reise med det. Etterat ha kastet et hurtig blik paa sit ur, satte han hatten paa hodet, tok armen ut av bindet og skyndte sig opp til prestegaarden. Da han var kommet dit, gik han ind av en sidedør og like opp paa sit værelse uten at møte nogen. Etterat være kommet ind, tok han frem en mappe som indeholdt noen papirer, hentet sin ytterfrak og sin paraply og begav sig paa vei til stationen, etterat ha skrevet en kort billet, som han etterlot paa skrivebordet. I denne meddelte han at han pludselig var blit kaldt til byen. Da han ikke ønsket at bli set, holdt han sig i skyggen og ventet, og faa minutter etter saa han mr. Etheredge komme gaende bortover veien.

Der var ingen andre paa stationen end de to, og det var ikke vanskelig for Jasper at undgaa den gamle kunstner. En søvrig konduktør slentret gjespande opp og ned paa perronen, mens han svingte sin løgt frem og tilbake, og Jasper besluttet, at han ikke vilde utsætte sig for at bli bemerket ved at løse billet.

Litt efter kom toget; mr. Etheredge steg ind i en første classes kupé, og Jasper som ventet til sidste øieblik sprang ind i en kupé i den anden ende av toget.

„Bry Dem ikke om billetten,“ sa han til konduktøren. „Jeg betaler, naar toget kommer til London.“

Det var et eksprestog fra Wyndward, og Jasper rullet ned gardinerne, tok et reiseplæd opp av sin veske, tullet sig ind i det og la sig rolig til at sove, mens den gamle mand, som befandt sig i en kupé ikke langt fra hans, sat i dype, triste tanker med sit hvite hode bøiet dypt ned paa brystet.

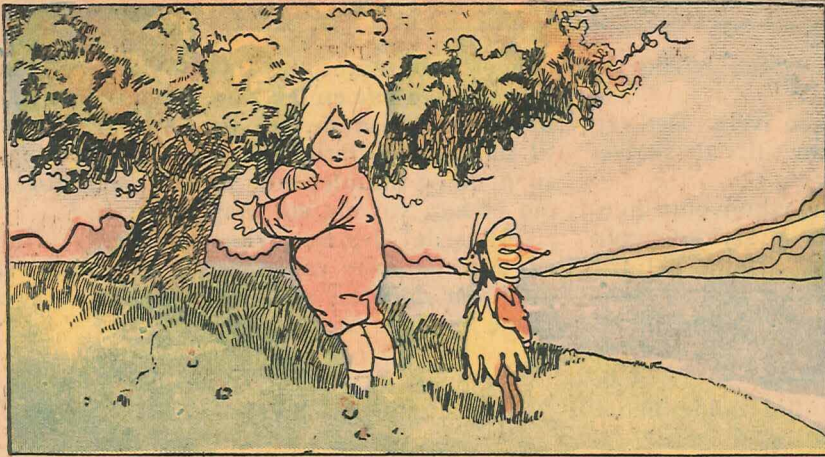
5te haandarbeide.

Klædeslue til smaapiker paa 2—3 aar.

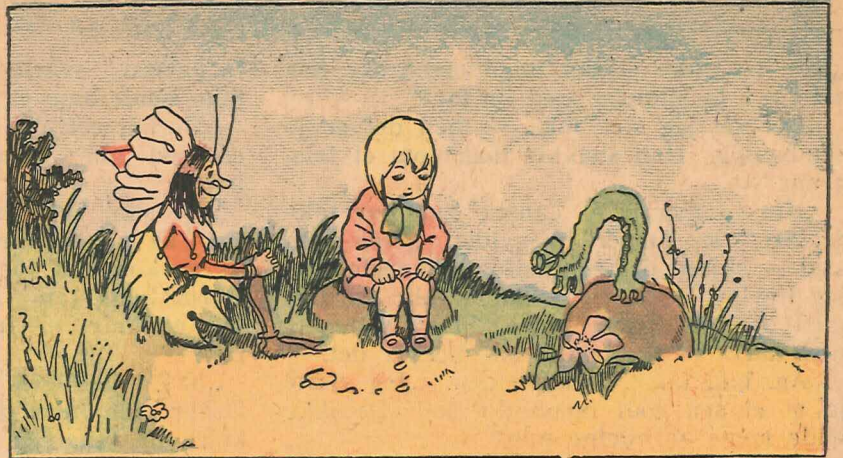

Paa graablaa eller sort klæde syr man broderiet med kløvet uldgarn, blomsterne graalila eller blaa, blade og stilke grønne, alt i plattsom og kontursting. Neden til paa luen syes en løpegang, hvorigjennem

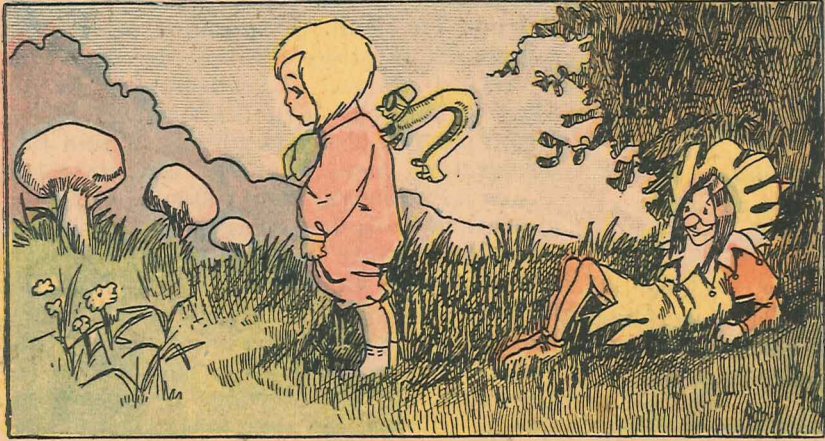
rækkes baand, som knytes i en sløife foran. Materiale: Paategnet klæde, uldgarn, pris kr. 2.25 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Nedre Voldgate 5, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 3.

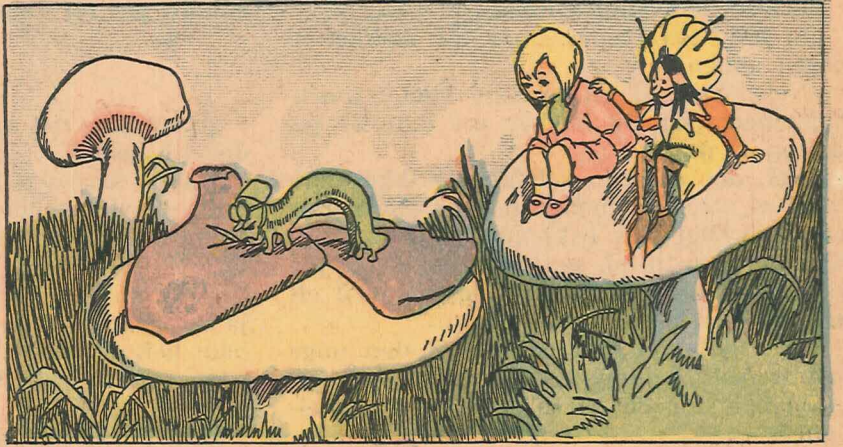
1. Rikard: „Se her, mester Puk, den væmmelige, lille orm, som kryper paa min ryg. — Mester Puk: „Hvad er det du sier, Rikard? Væmmelige orm? Det er jo en liten skrædder, „maaler“ tror jeg dere kalder ham. Han vil jo bare ta maal av dig til nye klær. Nu skal jeg gjøre dig liten, saa skal du se hvorledes han arbeider.“

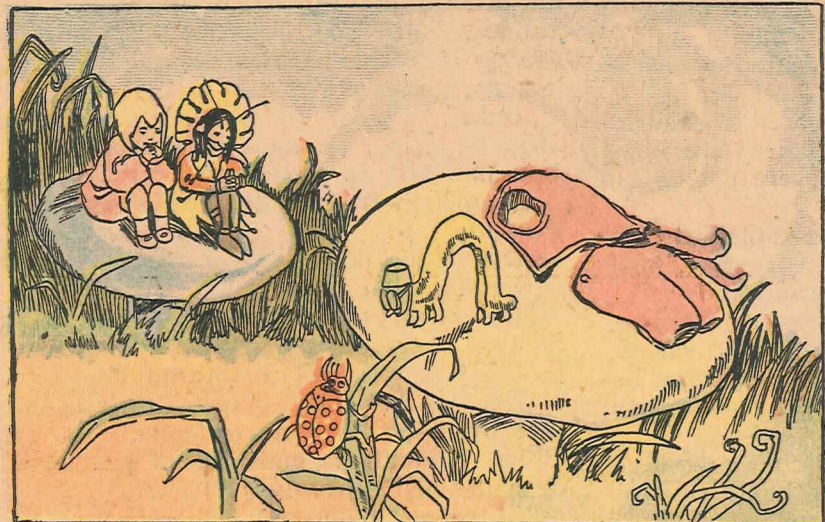
2. Mester Puk: „Vil du gjerne at han skal ta maal av dig til de nye klær, Rikard?“ — Rikard: „Ja tak, det vil jeg gjerne. Mine ser litt utvasket ut, sier mor.“ — Maaleren: „Det skal være mig en fornøielse, men vil du ikke være saa snild at reise dig op, saa jeg bedre kan komme til.“

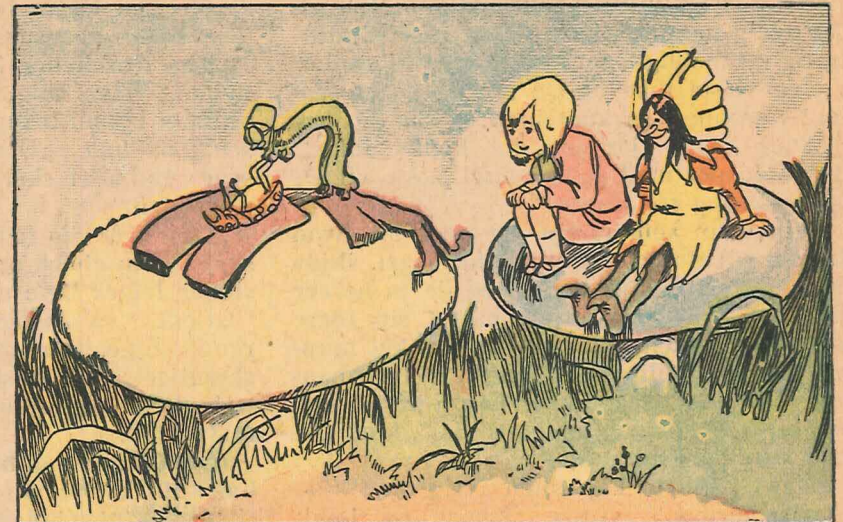
3. Maaleren: „Otte fot — otte fot og fire fot — det er tyve fot —“ — Rikard: „Er det ikke en underlig maate han tæller paa, mester Puk? Jeg er da ikke tyve fot høi?“ — Mester Puk: „Han maaler med sine egne føtter, Rikard. Saa langt som han kan naa er otte av hans føtter. Naar han skubber sig sammen er det fire fot, saa skubber han sig ut igjen, og saa ind igjen, paa den maate kan du nok bli tyve fot.“

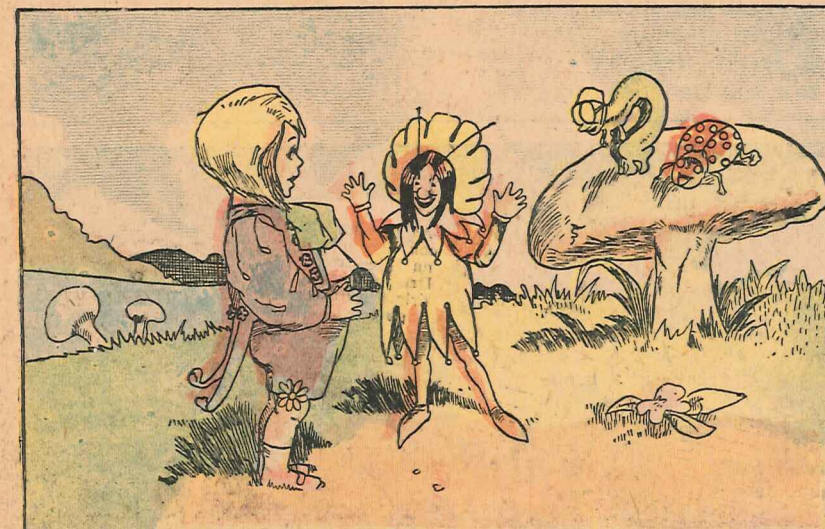
4. Maaleren: „Naar jeg nu gjør mig lang en gang til, saa tror jeg vi har det, Rikard. Nu klipper jeg.“ — Rikard: „Hvad er det han lager det av, mester Puk?“ — Mester Puk: „Mørke violblade.“

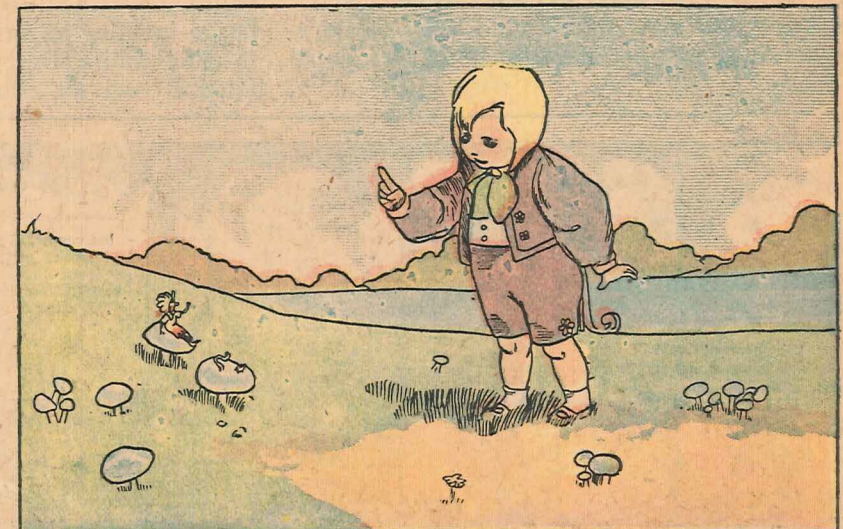
5. Maaleren: „Aa, lille mariehøne, du vil vel ikke være saa snild at være strykejern for mig et litet øieblik? Jeg skal presse sømmene i Rikards benklær.“ — Mariehønen: „Det skal være mig en fornøielse, hvis De kan bruke mig, hr. maaler.“

6. Maaleren: „Nu er det altsammen iorden, mange tak, lille mariehøne. — Mariehønen: „Selv tak, hr. maaler.“ — Rikard: „Stik en mariehøne er da et yndig, litet dyr, ikke sandt mester Puk?“

7. Rikard: „Aa, hvor det er pent, hr. maaler! Blomsterknapperne tar sig pragtig ut. Jeg takker Dem saa mange ganger, hr. maaler.“ — Mester Puk: „Ja, du er blitt rigtig fin, Rikard!“ — Maaleren: „Jeg er meget stolt over dit bifald, lille gut.“ — Mariehønen: „Jeg visste ikke at han var saa nydelig!“

8. Rikard: „Vær saa snild at gjøre mig stor igjen, mester Puk, bare mens jeg springer hjem og henter søster, saa gjør vi visitter hos bierne, myrerne, græshopperne og alle de andre.“ — Mester Puk: „Jeg er ræd for at vi kommer til at vente længe paa dig, Rikard!“ — Og det kom de, for da Rikard kom hjem og kom ind i mors stue, saa hadde han, ja, det er det merkelige ved det, sine egne, gamle klær paa igjen, og han var saa forbauset over det, at han rent glemt at gjøre visitter den dag.

With's Tobak
faas overalt

For arbeidsfolk

findes vel ingen urer, som er bedre end de amerikanske „Elgin“-urer med støttatte sru-kasser. Disse kjøper man — som bekjendt — fordelagtigst **Haalands Uhrforretning, Stavanger A.**

ALT PAA EN HAAND
Cement-Papir, Ovne, Bad, Fliser, Bygningsvat, Kaminer, Tapeter, Ventilør, Betræksstrømpe, Bygningsbeslag, Linofol, Komfurer, Linoleum, Gibs

BYGNINGSARTIKEL COMP.
Oslo

Musik. A. Th. Nilssons Musikhandel, Nordkøping. Musikinstrumenter, Strønge og Tilbehør best og billigst. Violiner, Gitarer, Messinginstrumenter, Sextettnoder, ægte Middelburgers Harmonikaer, Mundharmonikaer m. m.

„Cobra“
Skocreme 1ste Klasses Kvalitet faas i sort, brunt og hvidt. **„Cobra“** faas i Skoteforretninger. Lager hos **Jørgen I. Fjelstad, Storgaten 26, Kristiania.**

Alfa-Lav: Har De set er altid vor **sidste model?** Bestem Dem nu straks! Skriv efter katalog!

A. S. F. ANKER.
Stenrøgaten 1, Kristiania.
Fjordgaten 34, Trondhjem.

Jern, Kluder, Metaller.
Malm, Fen, Ga'oger, Taug, Seil, gl. Sko, Tagl, led, Sække, Tønder & Flasker kjøbes til høieste Priser. **Specialforretning i Papiraffald.** Forlang **Prisliste.**
C. Joh. Backes Eff. Kristiania.
Telefon 3478, 2102. Telegramadr.: Backus.

Bruk kun **Vademecum**
Mundvand. Tandcrème. Tandpulver.
Barnångens tekn. Fabrik, Christiania.
E. Thune-Larsen,
Carl Johansgt. 3. — Tel. 11592.

Kneipp Maltkaffe,
(Kathreiners Patent).
Hvorfor ikke bruke denne sunde Drik i hvert Hjem, naar den har saa mange Fordele?
Sund, nærende, billig.
1/2 og 1/4 Kg. Pakker 55 og 35 Øre. Brukes ublandet eller blandet med Bønnekaffe. Umerket Drik for Barn. Spørg efter den hos Deres Kjøbmand. Fabrik og lager: **A. Christensen Kristiania.**

Schweizer's Silke

direkte fra Schweiz told- & portofrit i Hus.
Paa Forangende & mod Indsendelse af et 20 Øres Frimærke faar De vore Prover af garanteret solide Nyheter til Dragter og Bluser: Taffetas, Crêpes, Charmeuse, Gabardine, Eolienne, Faille, Voile, Cotelè etc., Schweizerbatist 121 cm bredt fra Kr. 1,50 pr Meter. Særlig righoldigt Udvalg i sort saavel som i hvidt og kulørt

Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion af Schweizer-Broderier indeholdende 70 nye Mojeblade med broderet Mønster, som viser den overordentlig smukke og solide Udførelse af vore

Forømt Broderier og Katalog over Linned og Smaa-Artikler med ægte Schweizer-Broderi. Bluser samt Dragter til Damer, unge Piger og Børn i Batist, Voile, Crêpe, Organje, Lærred etc. og i de nyeste Silkestoffer fra Kr. 2,95. Vore broderede Sager er ikke syet, og man kan selv let forfærdige dem efter ethvert Smitmønster.

Forlang endnu i Dag denne righoldige Kollektion, som mod et 20 Øres Frimærke franko sendes Dem til Gennemsyn.

Schweizer & Co. Luzern, N 1 (Schweiz)
Schweizer Firma — Schweizer Vare

Den bedste blandt de gode er **„Kosmos“ Separatoren**
Enkel, varig, letgaaende, letsjøttet. Skarpeste renskning. Automatisk smøreanordning. Selvcentrerende kule. Skummeevne Lave priser.

pr time, liter . . .	30	40	50	80	100	130	150
koster kr.	24.00	36.00	40.00	45.00	50.00	55.00	66.00

Sælges paa avbetaling. En maaned fri prøve. Ti aars garanti. Forlang vor katalog. Agenter antages.

Eneforhandling for Norge: **A. S. Heimdal Maskinforretning (Ths. Øye).**
Kristiania: S. orgaten 28. Trondhjem: Fjordgaten 15. Velassorteret lager av forsterangs landbruksmaskiner og redskaper m. v.

Remington Institut
for Maskinskrivning & Stenografi.
Undervisning hele Dagen. Undervisningsplan tilstilles.
Remington Typewriter Company A/S. Krist. a. Telef. 15736 - 18862.
Kongensgt. 18

Vi utbilda duglige
elektriske montører og maskinister genom vår undervisning pr korrespondens. Varken praktisk eller förkunskaper erfordras. Begär prospekt! Ni erhåller det gratis.
Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut.
Malmö. Dir.: C. F. Lundberg. Kungsg. 5. Civilingeniör

P. A. LARSEN'S VINE

„Allers Familie-Journal“s Sykurv

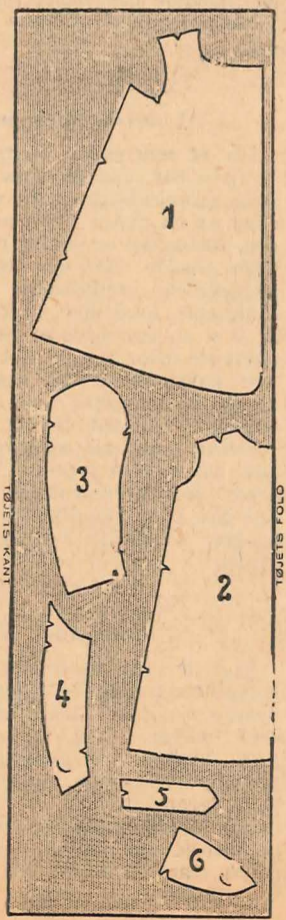
Ukentige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tilike med et 5-øres frimærke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedensaaende smitmonster uklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kaape til piker paa 5-7 aar.

Denne uforedede kaape av graagrønt uldstof kan ogsaa syes av rutede eller stripedede uldstoffer. Paa forstykkerne indsættes lommer med klaffer. De i ryggen indlagte læg, som faststikkes til beltedelen, kan efter behag sløifes. Der medgaaar 1 1/2 m. stof av 120 cms bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 6 dele.

- Fig 1. Forstykke.
 - „ 2 Den halve ryg
 - „ 3 Overærme.
 - „ 4 Underærme.
 - „ 5 Den halve beltedel.
 - „ 6 Den halve krave.
- Ved tilklipningen lægges mønsteret langsmed stoffet, midten av ryggen langsmed stoffets bret.

Bestillingsæddel paa Sykurv nr. 17

32. bind. Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 17

Arbeidet.

„Støvets aar er seksti, og maad det kommer hoit, sytli aar, og hvis de har været lykkelige og velsignelsesrike, saa har de været møie og arbeide!“

Hvilket umaadelig sandt og vakkert bibelord!

Bare vi kunde og vilde hver time, naar mismod og byrden av de daglige besværligheter trykker os, kalde dette deilige ord tilbage i vor erindring og erkjende og forstaa dets dype, sande værd!

Arbeide, munter og god lyst til arbeide, la det være vort valgsprog! Arbeidet gjør legeme og sjæl sund og — — gjør os tilfreds med tilværelsen. Findes der nogen bedre, mer vedvarende lykke end tilfredshet?

Arbeidet er en uuttømmelig kilde av den rikeste velsignelse!

Bortset fra arbeidets materielle nytte, som jo mangfoldiggjør og forgrener sig paa hundreder av maater, er det det bedste helbredelsesmiddel for syke sjæle, en spore til et glad sind og godt humør; det holder syndige og skadelige tanker borte og gir hjertet friskhet, selvtilfredshet samt bevisshet, den uskatte-lige bevisshet, om ikke at være unyttig og overflødig her paa jorden!

Likesom „lediggang er roten til alt ondt“, saaledes er arbeidet et grundlag for alle dyder. Bare mennesker som arbeider flittig lærer livets alvor, værd, hensigt og maal at kjende, lærer at skatte og vurdere livet og menneskene som de fortjener det, og skjærmer sig saaledes mot mangt et bedrag, mange skuffelser.

Arbeide er enhver skabnings bestemmelse. Se bare paa my-

ERNEMANN
Haand- og Stativ-Kameraer
indrettet til Benyttelse af Plader og Film,
de mest yndede Præcisions Kameraer. Det er
Tyske Mesterværker
af Kamera-Bygningsteknik.
Prislister gratis. Faas hos alle
nordiske Foto-Forhandlere.
HEINR. ERNEMANN A.G. DRESDEN, 269
Photo-Kino-Werke. Optische Anstalt.

Hurtige og moderne passagerskibe
direkte til New York. Ved mundtlig
eller skriftlig henvendelse til general-
agent *Fr. Lilo*, Prinsens gade 2 c, Chri-
stiania, taes alle oplysninger gratis.

PATENTER
VAREMERKER
OG MØNSTRE

uttages og registreres
i alle Lande
INTERNATIONALT PATENT-BUREAU
Ingeniør **Axel Lahn**
13 Karl Johansgate 13
1886 TELEFON PATENT
KRISTIANIA

BROCHURE med PRISLISTE paa FORLANGENDE

De kjender ikke Fordelen ved
at spise Fiskeboller og Fiske-
puddinger før De har smakt

Bjellands

Gjør et Forsøk idag, men
glem ikke, at det maa være
af Bjellands anerkjendte.

Brennabor
Barnevogne
Hygiejnisk Sove- og Hvilested
for Nyfødte

Brennabor-Werke · Brandenburg (Havel)
Grundlagt 1871. ca. 3500 Arbejdere.
Faas i enhver bedre Barnevognsforretning

Gebr. Reichstein Brennabor Werke.
Filial: København, Tordenskjoldsgade 3.

Frigg HAYRE
Bruk kun nymalet havre.
„Frigg“ havre er datostemplet.

Christiania
Uldspinderi & Væveri
11, Prinsensgade 11,
modtager Uld og Uldfiller til Rivning,
Karding, Spinding, Tvinding, Vævning og
Beredning. Prøver meddeles, Tøier og
Garn sælges. Färvning alslags besørges.

A's Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania,
Barnesæper og andre medicinske
sæper.
Smokker, brystglas, taateflasker,
Biteringer, vaskesvamper,
Gummisvamper, neglebørster,
Irrigatorer, sprøiter i flere sorter,
Eldcær, underlivsbind og
Damebind i flere kvaliteter.

„Altidfin“.
Halvorsen & Larsen Ld. har fabrikeret
en meget praktisk papirpose til dame-
dragter. Hele dragten puttes glatt ind
i en tynd papirpose, som trækkes
sammen, og dragten beskyttes der-
ved aldeles **mot støv og møl**.
Papiret er mykt og sterkt. Dragten
bevares storartet, og damerne blir
altid fine.
**Faas hos alle bok- og
papirhandlere.**

Frimærke-Samlere!
100 blandede Sverige 0.75
200 1.40
300 2.00
+ Porto fra
Bröderna Bokus, Borås, Sverige.

De bedste Trækspil er
TRIO-Trækspil.

Forlang
Katalog over
Spil med
ligetonig,
chromatisk
eller
diatonisk
Stemming.

Pianoer — Orgler.
Violiner, Guitarer, Mandoliner, Zithere,
Blæseinstr., Grammofoner og Plader.
A's OPLAND - Drammen.

ren, hvor mæisommelig den slæ-
per et stykke træ, som er dob-
belt saa stort som den selv, bort
til tuen, eller se paa bien, som
ivrig samler honning av blom-
sterkalkene, eller paa de tusen
smaa fugler, insekter og patte-
dyr, som travelt søker sin næ-
ring og ofte mæisommelig byg-
ger sine reder, huler og boliger.

Og vi mennesker, skulde vi saa
staa tilbake for de umælende dyr
og tankeløse kaste bort den kost-
bare tid?

Egte kjærlighet.

Om perserkongen Cyrus for-
tælles, at han engang hadde
tat en fyrste med hans hustru
og barn tilfange.

Da man førte fangerne frem
for Cyrus, sa han til fyrsten:

„Hvad vil du gi mig, hvis jeg
frigir dig?“

„Det halve av mit rike,“ svarte
fyrsten uten betænking.

„Og hvis jeg ogsaa frigav dine
barn?“

„Mit hele rike.“

„Men hvis jeg derefter frigir
din hustru?“

„Da vil jeg gi dig mig selv!“

Dette svar behaget Cyrus saa
meget, at han frigav dem alle
uten løsepenger.

Paa hjemveien spurte fyrsten
sin hustru, om hun hadde lagt

rigtig merke til den ædelmodig-
het, Cyrus hadde utvist, og om
hun hadde betragtet ham nøie.

Hans hustru saa op paa ham
med den inderligste kjærlighet
og svarte:

„Nei, jeg saa bare den som
var beredt til at gi sig selv
for min frihet!“

Hjemmet.

At vaske vatterte tepper.

Naar man vil vaske vatterte senge-
tepper, skal man lægge dem en dag
i koldt vand, som av og til maa skif-
tes, og naar alt støv paa denne maate
er trukket ut av dem, lægger man
dem paa et bord og børster dem med
kold, rigtig sterk saapelut. Naar
teppet er vasket grundig med saape
overalt, klemmer man det godt ut i
et kar med koldt vand, skyller det
rigtig klart i rent vand, man maa
skifte vand flere ganger, lar saa to
personer vri det rigtig godt op, og
derpaa trækker man det glatt ut.
Dette sidste maa man gjenta, før det
er tørt, saa det ikke kryper.

At opbevare pelsverk.

Nu er det snart paatide at sikre
sit skindtøi mot møl, og dette kan
man med litt omhu foreta i hjem-
met. Mindre ting, muffer, stolakraver
osv. skal man pakke ind i avispa-
pir, som blir lagt ovenpaa hverandre i
en godt lukket beholder (kiste, kuf-
fert, tapetsert æske) og efterpaa til-
dækket med avispa-
pir.

Kaaper skal efter en grundig bør-
sten og banken anbringes i sækker,
som man kan sy av gamle lakener
eller dynetræk, men som ikke maa

ha det minde hul noget sted. Na-
turligvis kan man ogsaa i mangel
av ældre saker sy sakkene av nyt,
billig stof. Over skulderbøilen, som
bærer den, blir saa sækken sydd fast
sammen, saaledes at bare kroken,
hvori den ophænges, blir fri. — Møl-
midler er overflødig, hvis man sikrer
sit skindtøi paa denne maate, før
møllene begynner at flyve og lægge
egg.

At navne strømper.

For de som endnu foretrekker at
sy navn paa sine strømper paa den
gode, gammeldagse maate, med kors-
sting av en anden farve end strø-
mpen, findes der et middel til at lette
dette arbeide. Man syr navnet over
stoppekulen, stoppeballen eller et
stoppepøle, hvad man nu kalder det.
D. v. s. at man spænder det sted av
strømpen, hvor navnet skal staa, fast
over kulen. Da er det meget hurtig
at sy korsstingene, selv paa fine
strømper. Især kan den ret og vrang-
strikkede rand paa herresokker, der
ikke saa sjelden frembyr vanskelig-
heter ved navnesyningen, spændes
saa glatt over stoppekulen, at kors-
stingene straks kan syes regelmæssig
og let.

Knappspillet.

Naar de smaa kjeder sig, saa kan
muligens „knappspillet“ tjene til at
opmuntre dem litt og holde
dem rolige. Det kan spilles
med knapper, spillemerker, not-
ter eller pepernøtter, og alt det ap-
parat som fordres til det er to ter-
ninger. Først tegnes der med kridt
paa bordet eller paa et stykke mørkt
papir, eller et paplok (da det saa
kan brukes flere ganger), en rund

ring. I denne første store ring teg-
nes en anden mindre ring, og i denne
skrives tallet „7“. Mellem de to
ringer skrives med regelmæssige mel-
lemrum tallene 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7,
8, 9, 10 og 11. Nu kan spillet be-
gynde. Der kan være saa faa eller
saa mange deltagere som man øn-
sker. Terningerne kastes i række-
følge. Den første spiller begynner,
og kaster f. eks. „3“. Nu maa han
eller hun lægge en nøtt eller en knapp
paa tallet „3“. Kaster nu den næ-
ste medspiller ogsaa „3“, saa kan
han ta indsatsen til sig, og vinder alt-
saa det som den første har lagt ut.
Kaster han derimot et andet tal, maa
han lægge en knapp eller en nøtt
paa dette tal. Derved fremkommer
følgende spilleregul: Er det kastede
tal frit, maa man belægge det, er det
belagt, vinder man indsatsen. En
undtagelse gjør tallet „7“ i den
lille ring. Den som kaster „7“ maa
lægge ut hver gang og anbringe sin
nøtt eller sin knapp i den lille ring,
i den saakaldte „kasse“. Den som
har lykken med sig og kaster „12“
vinder hele kassen, og hvis man vil
fortsette spillet, ogsaa det som staa
paa tallene i den store ring.

Tante.

Fra „Nordisk Mønster-Tidendes-
broderiavdeling bestiller underteg-
nede herved portofrit tilsendt mot
postoprav komplet materiale til
haandarbeide nr. 5 Pris 2 kr
25 øre.

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

Tevarmer i venetiansk broderi.

(Hertil hører bill. 1-3.)

Materialet til den pene tevarmer er hvid, fin batist, hvitt glansegarn og syrenfarvet silketoi samt silkebaand av samme farve. Tevarmeren bestaar av to de'e. Efterat man har tilklippet overtrækket efter det i centimeter angitte maal paa den lille snitoversigt, overfører man ved hjælp av blaad kalkerpapir mønsteret bill. 2, enten paa begge sider eller paa den ene side. Et vatindlæg, paa begge sider beklædt med syrenfarvet silketoi, danner foret, der heftes let paa. Som pynt og

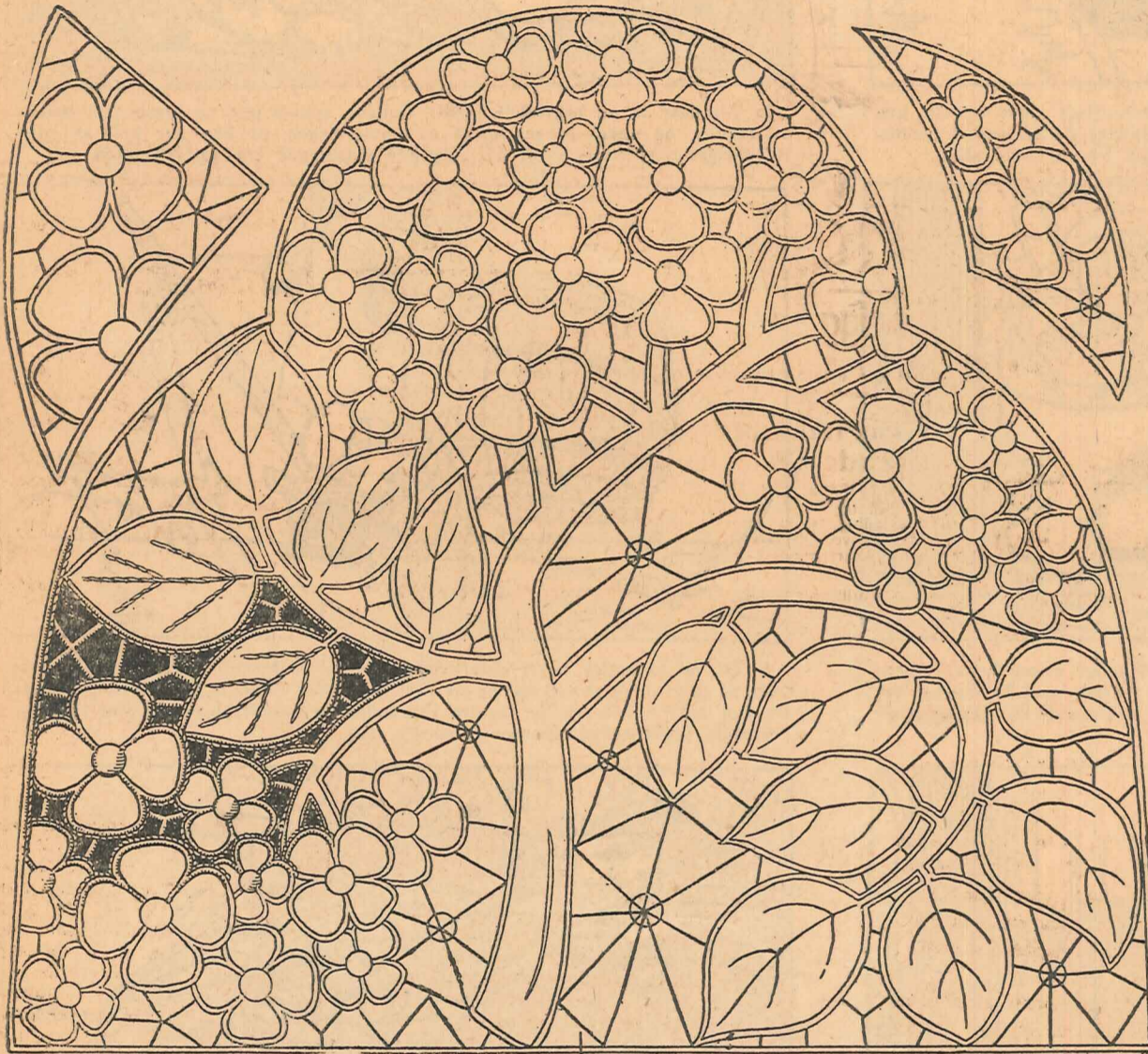
Heklet blonde.

(Hertil hører bill. 5.)

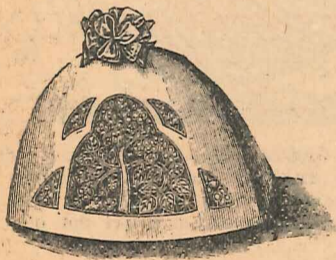
Blonden kan hekles i hvilken som helst bredde. Forklaring av forkortelserne : L. (luftmaske), st. (stang eller pindemaske).

Med hvitt heklegarn nr. 70 slaar man op og hekler paa disse:

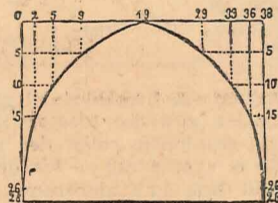
1. rad: 1 st. i den 18. l., 3 st. i de 3 følgende l., 2 ganger 3 l. og 4 st., den 1. st. skal altid hekles i den fjerdefølgende l., 4 l., arbeidet vendes.
2. rad: 1 f. m. i den 1. l., 2 pikots (pkt., d. v. s.

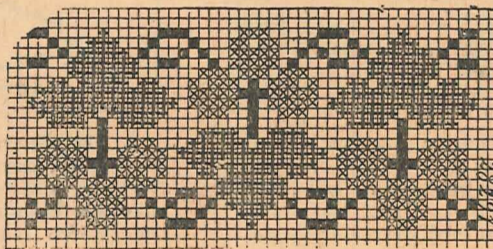
Afbd. 2. Mønster-tegning til Tevarmeren Afbd. 1.

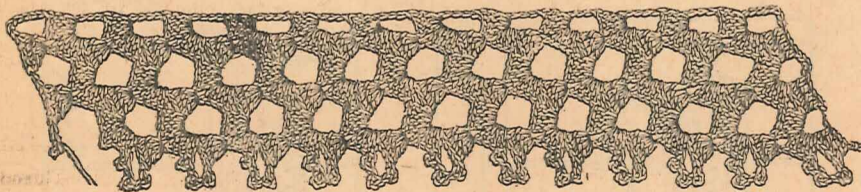
Afbd. 1. Tevarmer i venetiansk Broderi.

Afbd. 3. Snitoversigt til Tevarmeren Afbd. 1.

Afbd. 4. Smal Bort i Korsstingsbroderi. Forklaring af Tegnene: ■ brun, ⊕ grøn, ⊗ rød.

Bill. 5. Heklet blonde, som kan hekles i hvilken som helst bredde.

haandgrip dannes en stor silkebaandsløife med mange løkker. Sløifen har samme farve som foret.

Smal bord i korsstingsbroderi.

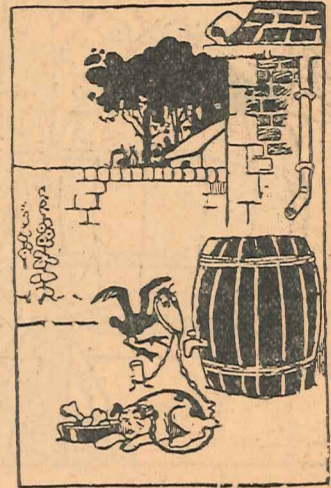
(Hertil hører bill. 4.)

Denne bord kan anvendes til forklær, barnekjoler, bluser osv.

4 l. og 1 f. m. i den 1. l.), 4 st. om de 1. l.-bue, 3 l., 4 st. om samme bue, 4 st. om hver av de følgende l.-buer, 3 l. 4 st., derefter 7 l., arbeidet vendes.

3. rad : 4 st. om de 3 l. mellem de 8 st., 2 ganger 3 l. og 4 st. om den følgende l.-bue, 4 l., arbeidet vendes, og nu gjentas fra 2. rad til blonden har faat den fornødne længde.

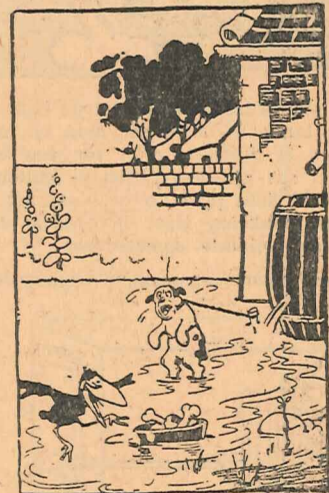
Hvorledes en klok ravn skaffer sig kjøtben.

Der var engang en sint lænkehund, som hadde tre deilige kjøtben, og en klok ravn, som gjerne vilde ha fat i dem, men saasart den bare saa til den side knurret hunden fælt. Gjerrighet har ingen grænser; hadde hunden bare lagt sig til at sove bare to minutter, saa hadde hele spørmaalet været løst. Men den sov bare med et øie av gangen, det andet fulgte trolig enhver av ravnens bevægelser. „Naa, saa du vil ha mig til at fare efter dig ved at røre ved min kjede, for at du saa kan nappe kjøtbenene imens. Nei, du kan tro min gode ven, hunde i min stilling lar sig ikke narre.“

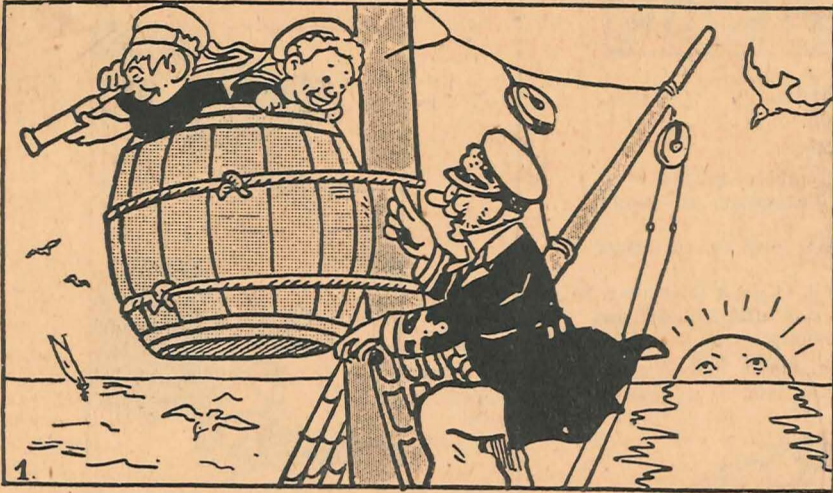

Se, denne lille, pene enetale holdt hunden, mens raven ganske rigtig plukket ved kjeden; men bevæggrundene var rigtignok nogen ganske andre end de hundens i sin tilsynelatende luthet trodde. Nei, se raven den la kjeden op bak kranen paa den store vandtønde, som stod under takrenden, og først da den hadde gjort det foretok den et direkte frontalangrep paa kjøtbenene. „Nei, saa let gaar det nu heller ikke, lille ven,“ knurret hunden, og for i det samme ind paa raven for at belære den litt om det vanskelige tema: mit og dit.

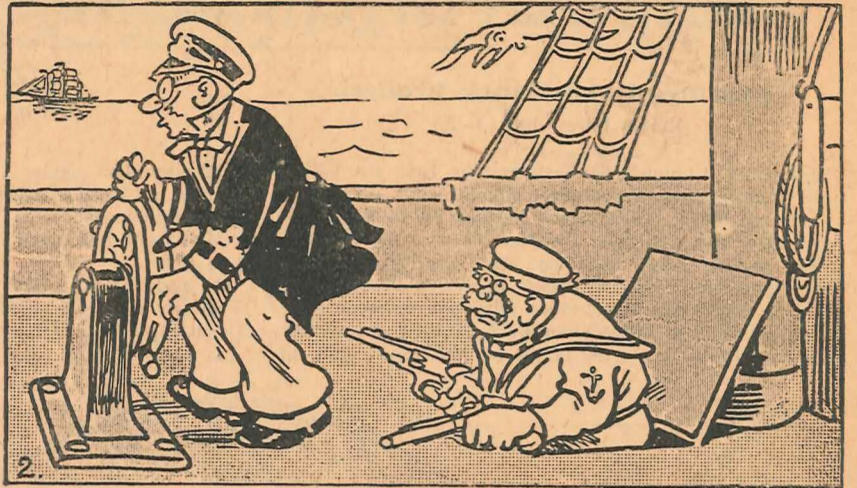

Men se, det skulde den nu allikevel ikke ha gjort, for det var netop det raven vilde at den skulde gjøre, og saa kan man jo regne ut, at det ikke vilde bli i hundens favør, og det gjorde det heller ikke. Idet den for frem rev den med kjeden tappen løs av tønden, saa vandet styrtet ut og laget oversvømmelse, og hvad seilte nok saa freidig avsted paa de nyskapte bølger? Jo, fatet med kjøtbenene, like ned mot raven og utenfor lænkens rækkevidde. Se, saaledes narret en klok ravn en sint hund.

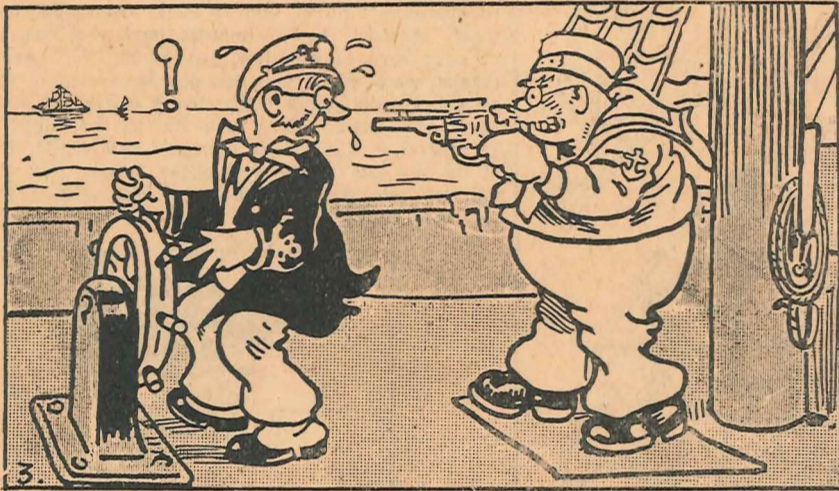
Sjørøverens endeligt

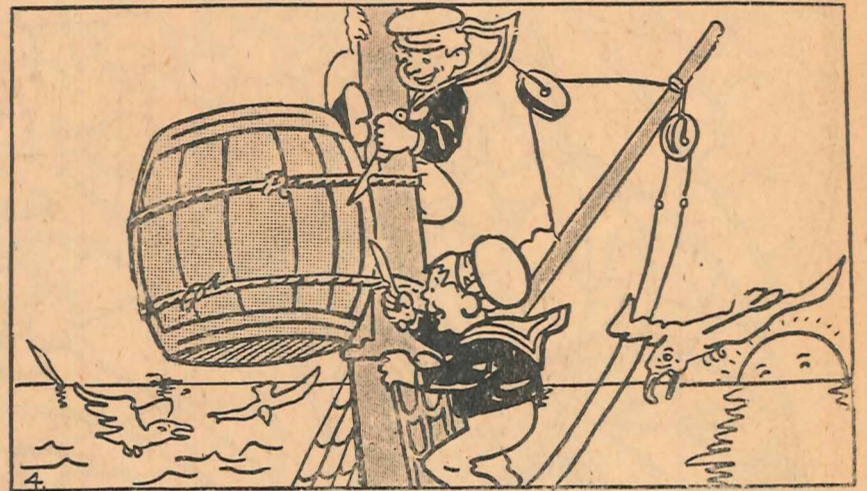
1. Onkel Peter og hans to nevøer skulde paa ferieutflugt med onkels nye lystkutter, men da handlingen foregaar paa et tidspunkt, da der endnu fandtes rigtige sjørøvere, maa de to gutter op i mastetønden for at holde utkik.

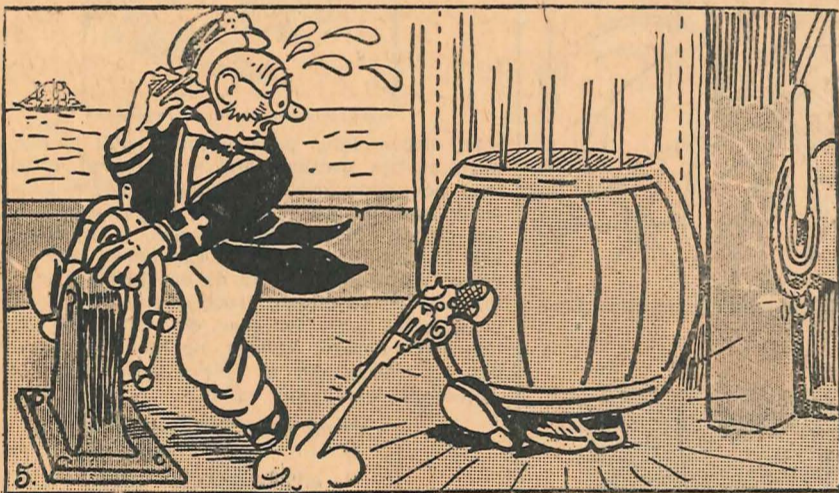
2. Alt gaar til en begyndelse godt. Guttene spiller plat og krone paa bunden av tønden, og onkel er saa optat av navigeringen, at han har nok at gjøre. Bølgeslaget overdøver lyden av klirrende vindusglas fra agterkahytten.

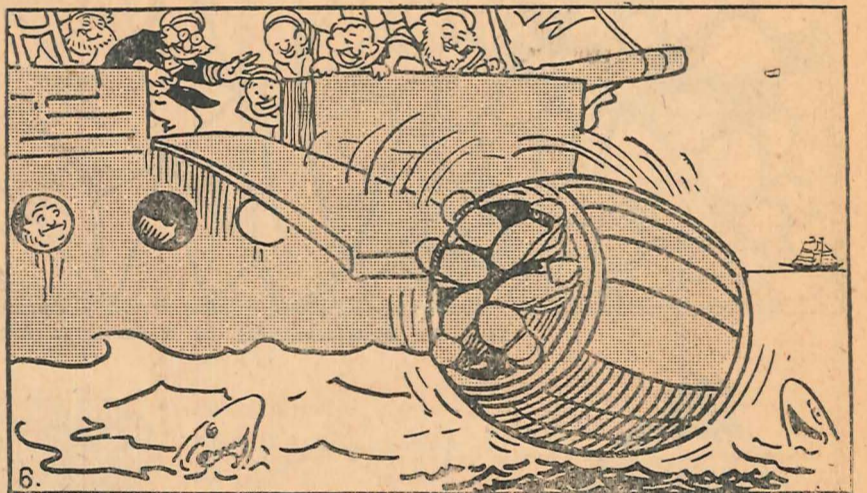
3. Da lyder med et en barsk stemme bak den skikkelige onkel Peter: „Hænderne op, eller jeg skyter!“ og en fæl sjørøver, peker truende med to mægtige revolvere paa onkels næsetip. Og sjørøveren lægger forklarende til: „Pengene eller livet!“

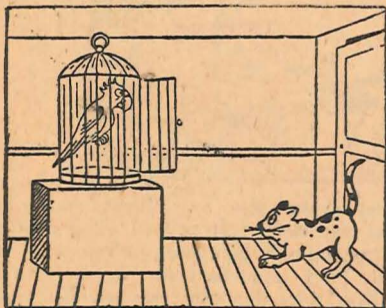
4. Da de to gutter hører den barske stemme dernedefra er de straks klar over, at det ikke er onkels, og de opdager snart følgende av sin likegyldighet. De kan høre onkels tænder klapre i munden og sjørøveren skjære sine. Men deres smaa, kloke hoder utpønser en snedig plan.

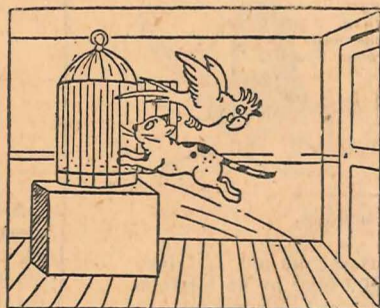
5. Og allerbedst som onkel tror hans sidste time er kommet, og han sender en bange tanke til, hvad der mon vil hænde de stakkars gutter, naar han nu ligger som et blodende offer for den blodtørstige skurks pengebegjærighet, høres der et sus gjennom luften — guttene har skaaret baandene, som bandt mastetønden til dens plads, over — og den tunge tønde farer ned over sjørøverens firskarne skikkelse, slaar revolverne ut av hans hænder og knuger ham sammen i den solideste spændetrøie.

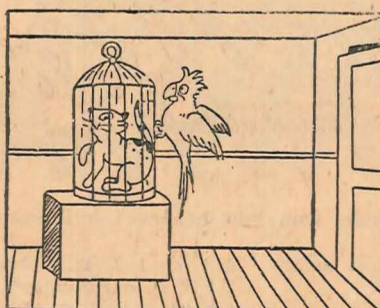
6. Da sjørøverbanden saa hvorledes det gik deres kaptein, forsvandt den skyndsomt, men tønden med den blodtørstige frøytter blev rullet i sjøen til fryd for baite, og saa hurtig rullet den utover planken, at tøndens rotation likefrem frembragte et synsbedrag — for de henrykte tilskuere saa det ut som om tønden indeholdt hele tre sjørøvere.

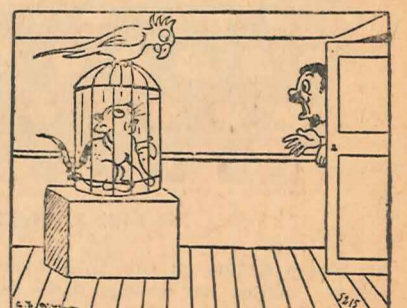
Det var engang, at døren i buret til Poppe-Lora tilfeldig stod aapen, og da Jesper hankat saa det blev han blodtørstig og vilde æte den stakkars papegøie.

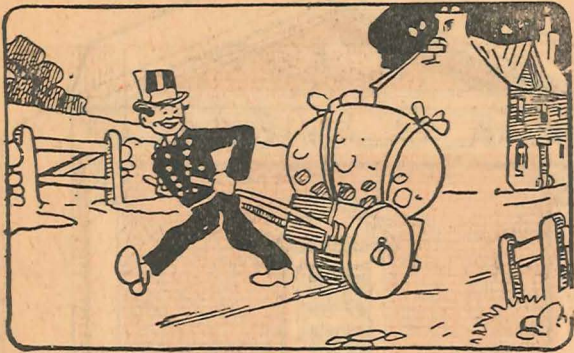
Han gjorde et vældig hop og for ind gjennom døren, men i det samme flakset Lora med vingerne og smuttet ut.

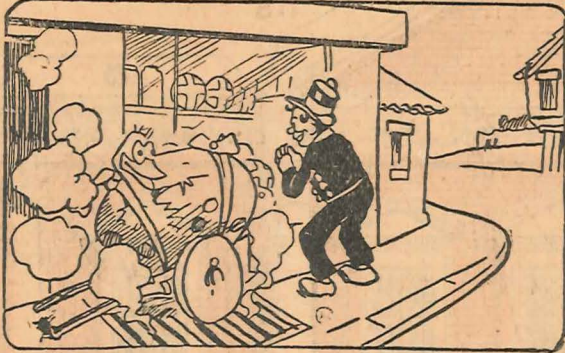
Og klap sa det, det var Lora, som smekket døren i for næsen av den slukørede Jesper hankat.

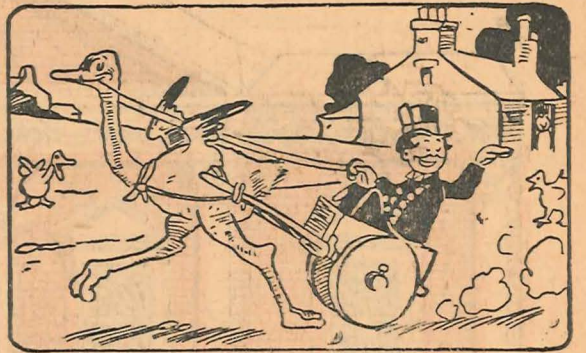
Og det var en forfærdelig flau historie for Jesper, da endelig husets herre kom til paa hans ynkkelige mjauen.

Der var med posten over fra de varme land kommet et ualmindelig stort strudsegg til det zoologiske museum, og tjeneren var sendt ned for at hente det; men nede fra stationen hadde de telefonert, at det var bedst at han tok vogn med sig, saa stort var det.

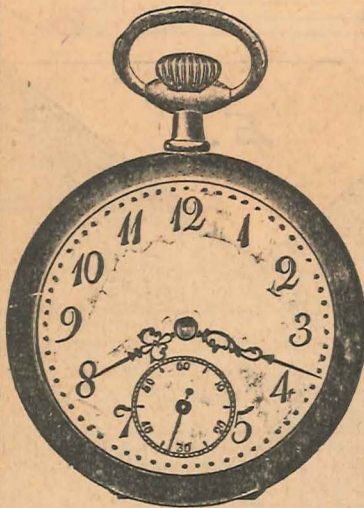

Tjeneren kom med vognen, fik egget lagt op paa den og travet avsted med vidunderet, da skjæbnen vilde at han kom forbi en bakerbutik. For rigtig at nyde skuet av de gode saker stillet han vognen fra sig. (Som det tydelig fremgaar av billedet kom den til at staa like over risten, hvorigjennem al den varme luft fra bakeriet steg op.)

Hvad der hændte er kort fortalt: Varmen var saa sterk at egget blev ruget ut. Knik, sa det i skallet, og ut kom hodet av den nye verdensborger. Det var jo ikke med i programmet, saa tjeneren klodde sig litt bak oret; men han fandt hurtig paa raad, som det fremgaar av dette billede.

Et elegant lommeuhr gratis!

Som reklame for vort firma forærer vi dette berømte ankeruhr, fint forsolvet og med forgyltde kanter, til enhver, der for os sælger 100 stk. fint utførte prospektkort à 7 øre pr. stk. — Opgiv os paa nedenstaaende kupon Deres navn og adresse, og vi sender Dem da straks frit og franko 100 prospektkort, uten at De behøver at betale os en eneste øre derfor. Først naar De har solgt de 100 prospektkort à 7 øre pr. stk., sender De os beløpet herfor, hvorpaa vi straks tilsender Dem det utlovede ankeruhr fuldstændig gratis. Prospektkortene er tildels vak-

kert kolorerte seriekort, landskapskort og sommerkort (fineste nyheter 1916) og sælges ellers overalt for indtil 15 øre pr. stk., saa det vil for Dem være en let sak at sælge disse blandt venner og bekendte til den yderst lave pris av 7 øre pr. stk. Skulde De imidlertid mot forventning ikke kunne avsætte kortene, kan De tilbakesendes uten utgift for Dem, og De paadrager Dem saaledes ingen som helst risiko. Det gratis utlovede uhr er fint regulert, ualmindelig flot, med godt verk, forsolvet og med forgyltde kanter, lik et uhr til 20 kr. Saafremt et tilsvarende dameuhr ønskes istedet, bedes dette bemærket. Dersom De ønsker at faa baade uhret og kortene straks, sendes det hele med 7 kr. i efterkrav, der medfølger da tillige gratis en fin panser urhjæde.

Tilbudet gjælder kun i faa dage, indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag.

Kupon til Allers Fam.-J.

Varemagasinet A/s Kristiania I.

Undertegnede ønsker sig 100 prospektkort frit og franko tilsendt. Først naar kortene er solgte à 7 øre pr. stk. indsendes beløpet herfor, hvorpaa det gratis utlovede uhr straks sendes. Saafremt kortene ikke avsættes, sendes disse tilbake igjen uten en eneste øres betaling, saaledes, at der absolut ingen risiko løpes.

Navn _____

Adresse _____

Kun i tilfælde av, at De forlanger uhret og kortene sendt sammen mot 7 kr. i efterkrav, medfølger den utlovede panserurhjæde gratis. Ønsker De derfor dette, bedes De uttrykkelig gjøre bemærkning herom paa denne kupon.

Røkens Klædestabrik, Kongengaten 27, Kristiania,

anbefaler moderne Dress, Dragt-, Sport- og Kaabestoffer samt Reiseplaid, Uldtæpper og Sjal. NB. Uld og Uldstrik tages i bytte til høieste pris. Hentes ved: **Telefon 7756.** Boy i alle farver til Fabrikspris.

Nervestyrkende

Originalfil. à 500 Gr. Kr. 3.20. Fosioferrinpiller Kr. 1.50 pr. Æske = 100 Piller.

og bloddannende er i høj Grad Fosioferrin, der indeholder Glycerinfosforsyre (Hjernens Fosioforbindelse). Skader ikke Tænderne.

Venus Hudcrém

— 1.45. —
Denne orientalske vidundercrem borttar paa nogle dage rynker, filpenser, hudrødme og udslæt og gir huden en naturlig friskhet og skjønhet. Generende haarvekst borttas øieblikkelig med Venus Anticrem. Anbef. av læger og garant. uskadelig for huden, pris 1.45. Fors. diskret. Betaling kan indsendes forskud plus 30 øre til porto, efterkrav 50 øre.

Norsk Importforretning avd. H, Raadhusgaten 9 — Kristiania.

Fregner

fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 3.50. Utenbys mod kr. 3.80 knt. Kun ægte fra

Apotheker Wolff's Parfumeri, Kristiania, Grønsden 10, Hjørnet.

Nordisk Musikforretning A/s Specialiteter i talemaskiner

ECHOFON No. 1 koster m. plater Kr. 55.—
ECHOFON No. 2 koster m. plater Kr. 80.—

Skriv eller avbetalingsbetingelser, beskrivelse og nærmere oplysninger.

Nordisk Musikforretning A/S, avd. 1. Pilestrædet 28 II etg., Kristiania.

Til alle lidende

sendes frit trykte vidnesbyrd om en, oprindelig ved en missionær fra Ostindien bragt, fortreffelig medicin for astma, bronkit, influensa, katarr, nervesvækkelse, nattesved, søvnløshed, daarlig appetit, urent blod, hals- og brysttænder m. m. Skriv og vedlæg et femøres frimerke til

Vort Lands Exp., Kristiania.

Gramofoner og plater.

Norges største udvalg Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.

Imerlund & Co. A/s. Kristiania, Torvgaten 18. Musik- & Fotohandel

Alle har nu fotografere,

naar man faar gode billeder med apparater til 5 kroner. Forlang katalog. H. Abel, Christiania Etahl. 1864. Fotografisk reproduktionsanstalt for amatør- arb. og fotogr. brevkort.

Brandreth's Pille

ETABLERET 1752. Naar De tager en Pille, tag saa en

Ren vegetabilsk, Altid virksom.

Brandreth's Piller rensar Blodet, Maven og Indvoldene og styrker Fordøjelsen. De ansører Leveren, fjerner daarlig Galde og fordærvede Afsondringer. De styrker, regulerer og rensar hele Systemet.

Forstoppelse, Svimmelhed, Søvnighed, belagt Tunge, daarlig Aande, Hovedpine, Mavesmerter, slet og mangelfuld Fordøjelse, Leversyge, Gulsot og enhver anden Upasselighed kommer fra urent Blod.

Sælges paa alle Apoteker.

Alcock Manufacturing Co., Birkenhead, England.

ETABLERET 1847.

ALCOCK'S PLASTRE

Universalmiddel mod Smerter. Hvosomhelst der er Smerter bør et Plaster anbringes.

Nationalposten

Alle vil ha interesse av at læse

Nationalforb. officielle organ. Bladet utkommer hver fredag i stort 6-sidig og 6-spaltet format og koster kun 75 øre pr. halvår. Det bringer hver uke et utdrag av de viktigste begivenheter i ind- og utland, man e billeder, artikler om sa fund spørsmål, binæringene, arbeiderbruk, fagforeningsbevægelse og kristelige spørsmål lorten gode fortællinger og anden læsning for familiekredsen. Bladet har netop begyndt en serie artikler under titelen:

„Hvor stor indtægt behøver man for at slaa sig igjennem?“

og nu om kort tid begynder en serie uttalelser til veildning for dem, som er i tvil om hvilket arbejde de skal vælge for sine barn. Bladets stiggende utbredelse er det bedste bevis for, at det er en god ukeavis.

Prøv Nationalposten et halvår! Kontingenten — 75 Øre — kan indbetales paa alle postanstalter eller direkte til

Nationalposten, Kristiania. Agenter antas over hele landet.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm.	Kr. 1.—
60	> 10.—
40 > Luxemburg	> 2.50
500 > fr. a. Lande	> 3.00
1000 >	> 8.00
2000 >	> 33.—

Prisliste gratis. Alt købes til høje Priser. Frimerkebørsen, København Klosterstræde 9.

Urmakere

Fournitur og verktoer for urmakere. Billigst og bedst!

Skriv efter katalog!

Aktieselskabet „JUDITH“ Christiania St. H. 3.

Vil De ha Haven

pen, frodig, nyttig og smukt, saa forlang vor rikt illustrerte og instruktive hovedkatalog. Den koster intel.

Herlofson's Frøhandel, Kristiania.

Nordisk Mønster-Tidende

er den eneste Journal for Mode- og Damehaandarbejde, som tilfredsstiller alle Fordringer, altid meddeler det nyeste, smukkeste og mest praktiske, og den koster kun 60 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nummer.

Flytning og Transport. Frelsesarm

Transp. b. Urtegt. 16. 3504-15664.

Brug vore **Fernisser og Malerverer.** Kun prima Varer og rimelige Priser. Andersen & Engebretsen, Farvehandel En gros. En detal. Pilestræde — Christiania.

Bt lilleputteater.

3die ark.
Bygningen utvendig.

Naar der ikke spilles paa scenen, sættes denne teaterbygning ned over den. Hele siden klæbes paa tynd karton, klippes ut og sættes sammen, som modellen viser. Flaget sættes paa en knappenaal.

